FIICA LĂPTARULUI

Legh Richmond

FIICA LĂPTARULUI

Legh Richmond

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Dairyman's Daughter (1825)*. Lucrare aflată în domeniul public.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:
http://www.magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

FIICA
LĂPTARULUI

LEGH RICHMOND

Cuprins

Prefață 7

Capitolul 1. Vizita lăptarului. Funeraliile mezinei familiei 9

Capitolul 2. Prima vizită. Frumusețile Creației 23

Capitolul 3. La coliba lăptarului 39

Capitolul 4. Lăptarul la biserică 55

Capitolul 5. Creștere rapidă în har 65

Capitolul 6. Declinul sănătății. Mărturia convertirii 75

Capitolul 7. Biruința în moarte 95

Capitolul 8. Înmormântarea 105

Capitolul 9. Către cititor 115

Anexa 1. Părinții lui Elizabeth 117

Anexa 2. Ultimele dorințe ale lui Elizabeth Wallbridge 119

Anexa 3. Vizita pe insula Wight 123

Anexa 4. Mormântul 129

Despre autor. Fiica lăptarului astăzi 131

PREFAȚĂ

Există multe cărți a căror valoare depinde de felul în care oamenii gândesc la momentul publicării acestora. Ca niște ghiocei care împânzesc deodată pădurile și grădinile, asemenea cărți fac impresie câteva săptămâni, după care dispar. Însă, din când în când, apare câte un scriitor care își ia inima în dinți și penița în mână, punându-și ambiția de a așterne pe hârtie lucruri care au valoare veșnică. O astfel de inspirație l-a captivat pe Legh Richmond, atunci când a lăsat posterității relatarea vieții fiicei lăptarului. Caracterul ei, locurile în care a trăit, convertirea, suferințele și moartea ei au fost povestite cu atâta putere, încât literalmente milioane de exemplare s-au vândut în secolul al XIX-lea, iar nenumărați bărbați, femei și copii au fost conduși la cunoștința Domnului prin intermediul acestei neînsemnate cărți.

Odată cu recomandarea acestei noi ediții, aș dori să adaug relatarea unui singur om care a ajuns la cunoștința mântuirii ca urmare a lecturii acestor pagini.

Un preot anume era atât de mânios pe autorul cărții, încât a cumpărat un exemplar al ei cu scopul de a o critica și de a găsi defecte în ea. Totuși, pe măsură ce a citit-o, a fost atât de captivat de această poveste și atât de pătruns de puterea adevărurilor conținute în ea, încât „penița atitudinii critice i-a căzut din mână, prejudecata s-a transformat în admirație iar sufletul său a fost adăugat la galeria trofeelor acelui har care a strălucit atât de puternic în viața și moartea fiicei lăptarului"[1]. Fie ca mulți dintre cei ce răsfoiesc această nouă ediție a cărții să cunoască, la fel ca fiica lăptarului, ce înseamnă să fie „născut din nou" și să strige „biruință" în ultima clipă a vieții lor.

Geoffrey Williams,

Evangelical Library,

Londra

1

VIZITA LĂPTARULUI. FUNERALIILE MEZINEI FAMILIEI

Este un lucru încântător să urmărești și să descoperi lucrarea harului divin, manifestată în înclinațiile și viețile adevăraților copii ai lui Dumnezeu. Și este cu totul deosebit și încurajator să observi cât de frecvent strălucește lumina soarelui îndurării în inima celor credincioși, mai ales printre săracii acestei lumi, și cum ea aduce mărturie chipului lui Hristos, pe care Duhul lui Dumnezeu l-a impregnat în acești oameni. Printre ei, sinceritatea și simplitatea caracterului creștin par să fie neumbrite de acele pete ale spiritualității minții și vorbirii, care adesea constituie o piedică importantă în viețile celor din clasele sociale mai înalte. Sunt multe dificultăți și obstacole pe care oamenii le întâmpină în calea experimentării credinței adevărate, precum bogățiile, poleiala fățărniciei, lăudăroșia lumească și prieteniile cu cei aleși. Fericit este acela în

viața căruia – și cunosc astfel de situații binecuvântate – harul a intervenit atât de zdrobitor în conflictul lui cu mândria firii pământești, cu importanța de sine, cu atracțiile luxului, cu viața ușoară și gândirea lumească, încât cel nobil și puternic să fie împodobit cu o sărăcie autentică a duhului, cu lepădare de sine, smerenie în atitudine, și spiritualitate profundă a inimii.

Dar, în general, dacă vrem să vedem religia trăită în caracterul ei cel mai curat, ar trebui să căutăm acest lucru printre săracii acestei lumi, care sunt bogați în credință. Și cât de des și adevărat este că palatul lui Dumnezeu este de găsit mai degrabă în coliba săracului! Mulți putem să recunoaștem că, pe bună dreptate, acolo am învățat cele mai valoroase lecții ale credinței și nădejdii, și că acolo am fost martorii celor mai uluitoare demonstrații ale înțelepciunii, puterii și bunătății lui Dumnezeu.

Personajul din această povestire, care este adus acum înaintea cititorilor mei, este luat din viața reală. M-am întâlnit prima dată cu fiica lăptarului când am primit o scrisoare, pe care o am aici, înaintea ochilor mei, și pe care aș vrea să o reproduc:

„Domnule Reverend,

Mi-am permis să vă scriu. Vă rog să mă scuzați pentru asta, căci nu v-am vorbit niciodată, dar v-am auzit cândva predicând la biserica din Arreton. Cred că sunteți un predicator credincios, care avertizează păcătoșii

să fugă de mânia ce se va descoperi împotriva tuturor celor ce trăiesc în păcat și mor nepocăiți. Mă rog să continuați lucrarea în puterea Domnului. Și fie ca El să vă binecuvânteze și să încununeze lucrarea și truda dragostei dumneavoastră cu succes și să vă scoată suflete în cale!

Domnul a promis să fie până la sfârșitul veacului cu cei pe care îi cheamă și îi trimite să predice Cuvântul Său. Fără El nu putem face nimic. M-am bucurat mult să aud vorbindu-se despre acele semne ale dragostei și afecțiunii pe care le-ați arătat față de acel sărman soldat de pe frontul din S.D. Cu siguranță că dragostea lui Hristos v-a trimis la acel om, iar eu mă rog ca iubirea creștină să locuiască din belșug în dumneavoastră, prin credință. Fie ca această dragoste să vă motiveze să căutați sufletele rătăcitoare ale oamenilor, cu dorința fierbinte de a cheltui și a vă cheltui spre gloria lui Dumnezeu. Fie ca ungerea Duhului Sfânt să dea putere oricărui cuvânt pe care îl rostiți și să aducă o convingere profundă în inimile celor ce vă ascultă! Fie ca mulți dintre ei să trăiască schimbarea divină, fiind transformați în făpturi noi, în Hristos!

Domnule, rugați-vă fierbinte înaintea lui Dumnezeu, ca El să lucreze convingerea de păcat și convertirea păcătoșilor. Puterea Lui este mare și cine se poate împotrivi ei? El a promis să răspundă rugăciunii făcută cu credință, anume aceleia făcută în Numele Fiului Său. „Cereți orice, și vă va fi dat". O, cum ar trebui ca acest lucru să ne întărească în credință, când suntem învățați cum să ne rugăm de Cuvântul lui Dumnezeu și de Duhul Lui! O,

ce speranță suavă, cum înviorează ea duhurile căzute în leșin, atunci când privim la promisiunile prețioase ale lui Dumnezeu! Ce îndurare este să Îl cunoaștem pe Hristos și puterea învierii Lui în inimile noastre! El a promis să răspundă rugăciunii adusă cu credință, în Numele Fiului Său. „Cereți, și vi se va da." Prin credința în Hristos, noi ne bucurăm în nădejde și privim în sus, în așteptarea acelui moment când toți Îl vor cunoaște pe Domnul și se vor teme de El, și când un popor nou se va naște în acea zi.

Ce moment fericit va fi, când va veni Împărăția lui Hristos! Voia Lui se va împlini atunci pe pământ precum în ceruri. Oamenii vor fi zilnic hrăniți cu mana dragostei Sale și își vor găsi plăcerea în Domnul în fiecare clipă. Atunci ne vom bucura de o lume nouă, de un Paradis nou! Cât de mult ne împrospătează sufletele cu putere, când căutăm căile lui Dumnezeu, și chiar acum, când știm că putem să avem parte, într-o măsură mai mică, de slava lui Dumnezeu și a Mielului!

Domnule, m-am apucat să vă scriu această scrisoare duminică, pentru că nu am putut merge la închinarea bisericii. Sărmana mea surioară, care locuia ca servitor la Dna ___, a fost atât de bolnavă, încât a trebuit să vin aici să mă îngrijesc de ea și să rezolv treburile ei. Dar acum ea nu mai este. Acest lucru îmi dă o nădejde mângâietoare că ea se află acum în slavă, alăturându-se cântării suave a oștirii de îngeri, în cer, cântând minunățiile dragostei răscumpărătoare a lui Hristos.

Înainte de a muri, ea și-a exprimat dorința de a primi Cina Domnului și de a comemora moartea Lui prețioasă și suferințele Lui. I-am spus, atât de bine cât am știut, ce înseamnă să fie vrednică de această Cină, și ce înseamnă să Îl primească pe Hristos. Dar, pe măsură ce slăbiciunea trupului său devenea tot mai mare, nu am mai menționat acest lucru niciodată. Părea destul de împăcată înainte de a muri. Speranța mea este că ea a mers din această lume a morții și păcatului pentru a fi într-o lume mai bună, alături de Dumnezeu, pe vecie.

Domnule Reverend, sper că nu vă veți simți jignit de mine, un sărman neștiutor, că mi-am luat libertatea să vă scriu. Dar nădăjduiesc că, întrucât sunteți chemat să îi învățați pe păcătoși cum să umble pe căile lui Dumnezeu, mă veți ajuta și pe mine, și veți arăta bunătate răspunzând acestei scrisori nevrednice și dându-ne ceva învățătură. Este dorința inimii mele să am gândul care era în Hristos, ca astfel să pot trăi în asemănare cu El și să îmi găsesc împlinirea.

Sora mea și-a exprimat dorința ca dumneavoastră să o îngropați. Pastorul bisericii noastre, care a îngrijit de ea, nu poate veni. Ea a murit marți dimineață și va fi îngropată vineri sau sâmbătă, oricând este mai convenabil pentru dumneavoastră, de preferat la 3:00 după-amiază. Vă rog să ne transmiteți un răspuns prin poștaș, așa încât să știu dacă puteți răspunde acestei cereri.

Din partea slujitoarei Dvs. nevrednice,

Elizabeth Wallbridge".

Am fost foarte uimit de tonul simplu dar fierbinte al devoțiunii din această scrisoare. Mi se părea o scrisoare destul de personală, și asta m-a făcut să o îndrăgesc întrucâtva pe autoarea necunoscută a ei, întrucât părea să aibă trăsăturile smereniei îmbinată cu o evlavie deosebită. M-am simțit destul de mulțumitor că mi s-a făcut favoarea să am de-a face cu o astfel de persoană, și asta cu atât mai mult cu cât, în acea vreme, astfel de persoane erau rar de găsit. Am dorit adesea ca schimbul de scrisori de acest fel să fie practicat mai mult și încurajat mai mult printre noi. Și am motive serioase să vorbesc pozitiv despre efectele lui, atât asupra mea cât și asupra altora. Comunicarea prin intermediul scrisorilor, ca și prin conversație, atunci când este făcută cu un suflet evlavios, este adesea instrumentul prin care inima mea a fost revigorată și animată în mijlocul trudei mele, și mi-a oferit informații folositoare, mai ales în ce privește lucrarea pastorală.

Imediat ce am citit scrisoarea, am întrebat dacă poștașul mai este acolo.

„Așteaptă la poartă, domnule”, a fost răspunsul.

Am ieșit să îi vorbesc și am văzut acolo un bătrân venerabil, al cărui păr cărunt și rar și a cărui față brăzdată adânc de riduri impuneau mai mult decât un respect obișnuit. Stătea rezemat cu mâna și capul de poartă. Lacrimile îi curgeau șiroi pe obraji. Când m-am apropiat de el, a făcut o plecăciune adâncă și mi-a spus:

„Domnule, am adus o scrisoare de la fiica mea. Dar mă tem că veți crede că suntem foarte îndrăzneți cerându-vă să vă deranjați atât de mult pentru noi."

„În niciun caz", am răspuns eu, *„voi fi cu adevărat bucuros să vă ajut în această privință, pe dumneavoastră și pe oricine din familia dumneavoastră, doar să am permisiunea pastorului din parohia dumneavoastră."*

„Domnule, dânsul mi-a spus ieri că ar fi foarte încântat dacă aș putea apela la altcineva să vină și să îmi înmormânteze copilul sărman, întrucât dânsul locuiește la aproape cinci mile depărtare și este ocupat cu o altă treabă în acea zi. Așa că, atunci când i-am spus fiicei mele, ea m-a îndemnat să vin la dumneavoastră, domnule, și să vă aduc scrisoarea care explică problema."

I-am cerut apoi să intre în casă, și l-am întrebat: *„Cu ce vă ocupați?"*

„Domnule, am trăit majoritatea zilelor mele într-o colibă, situată la vreo șase mile distanță de aici. Am luat câteva hectare de pământ în arendă și m-am îngrijit de câteva vaci care, în plus față de munca mea zilnică, au fost mijlocul prin care mi-am susținut familia până în ziua de azi."

„Ce familie aveți?"

„Am o soție, care acum a ajuns foarte bătrână și neputincioasă, doi fii, și o fată. Celălalt copil, sărmanul, tocmai s-a despărțit de noi și de această lume rea."

„Sper că a mers într-o lume mai bună."

„Așa sper și eu: sărmana, nu obișnuia să umble pe căi la fel de bune precum sora ei, dar cred că felul de a vorbi al surorii sale, înainte de moartea ei, a fost mijlocul prin care sufletul i-a fost mântuit. Ce îndurare să am un copil ca acesta! Niciodată nu m-am gândit la sufletul meu cu seriozitate până când ea, sărmana fată, m-a implorat și s-a rugat de mine ca să fug de mânia viitoare."

„Ce vârstă aveți?"

„Tocmai ce am trecut de 70 de ani, iar soția mea este un pic mai în vârstă. Îmbătrânim pe zi ce trece, și de-abia mai putem lucra. Dar fiica noastră a plecat dintr-un loc bun, unde muncea, cu scopul de a veni acasă, de a îngriji de noi și de micuța noastră lăptărie. Și este cu adevărat o fată dragă, iubitoare și sârguincioasă."

„A fost întotdeauna așa?"

„Nu, domnule. Când era mai tânără, umbla întru totul după lucrurile acestei lumi, după plăceri, haine și prietenii. Fără îndoială că noi toți eram foarte ignoranți și ne gândeam că, dacă ne îngrijim de lucrurile acestei vieți și nu facem niciun rău nimănui, cu siguranță vom merge în final în Cer. Fetele mele au fost amândouă încăpățânate și, ca și noi, părinții, au fost străine de căile lui Dumnezeu și de Cuvântul harului Său. Dar cea mai mare dintre ele a plecat la muncă și, în urmă cu mai mulți ani, a auzit la biserică o predică, iar

de atunci a devenit o cu totul altă persoană. A început să citească Biblia și a devenit un om serios și statornic. Prima dată când a venit acasă pentru a ne vizita, a adus o mulțime de bani pe care i-a economisit din salariul ei și mi-a spus că, atunci când vom îmbătrâni, va veni să ne ajute. Apoi a adăugat că nu mai dorea să își petreacă viața și să își cheltuie banii pe haine scumpe, așa cum obișnuia în trecut, lucru care n-ar fi făcut decât să îi hrănească mândria și deșertăciunea. Mai degrabă dorea să dovedească recunoștință față de părinții ei dragi. Și asta, spunea ea, pentru că Hristos i-a arătat îndurare.

Noi ne-am mirat când am auzit-o vorbind așa și am fost foarte încântați să stăm în prezența ei, căci purtarea și temperamentul ei erau atât de smerite și blânde, părea să fie atât de dornică să ne facă bine atât sufletește cât și trupește, și era atât de diferită de ceea ce fusese înainte încât, pe cât de nepăsători și ignoranți fusesem noi, începusem să ne gândim că trebuie să fie ceva real în credința ei, altfel o persoană ca ea n-ar fi putut să fie schimbată atât de radical într-un timp așa de scurt.

Sora ei mai mică, un suflet sărman, obișnuia să o batjocorească și să râdă de ea în acea vreme, și spunea că mintea i-a luat-o razna, pe căi rătăcite. „Nu, surioară”, *răspundea ea,* „nu mintea mi-a fost sucită, ci sper că inima mi-a fost întoarsă de la dragostea pentru păcat la dragostea față de

Dumnezeu. Îmi doresc să vină acea zi când să poți vedea, ca și mine, pericolul și deșertăciunea stării tale prezente."

Sora ei avea să-i răspundă așa: „Nu vreau să aud predicile tale. Nu sunt cu nimic mai rea decât alți oameni, și asta îmi e de ajuns." „Bine, surioară", *spunea Elizabeth,* „dacă nu vrei să mă asculți, nu vei putea totuși să mă împiedici să mă rog pentru tine, lucru pe care îl fac din toată inima."

Și acum, domnule, cred că acele rugăciuni și-au găsit răspunsul, căci, atunci când sora ei a fost cuprinsă de boală, Elizabeth a mers să o îngrijească. I-a vorbit mult despre sufletul ei și sărmana fetiță a început să fie profund afectată și conștientă de păcatele ei din trecut și atât de mulțumitoare pentru comportamentul blând al surorii sale, încât cu adevărat ne-a dat speranțe pentru soarta sufletului ei. Atunci când eu și soția am mers să o vedem pe patul suferinței, ne-a spus cât de supărată și rușinată era pentru viața ei din trecut. Dar, în același timp, ne-a spus că avea speranța ca, prin har, Mântuitorul surorii ei să fie și Mântuitorul ei. Am văzut-o conștientizându-și păcătoșenia, simțindu-și neputința și dorindu-și din toată inima să se predea lui Hristos, considerându-L nădejdea și mântuirea ei.

Iar acum, domnule, acum ea a plecat, dar sper și mă gândesc că rugăciunile surorii ei pentru convertirea sa la Dumnezeu și-au găsit răspunsul. Mă rog ca Dumnezeu să dea același lucru și sărmanilor ei părinți."

Această conversație a fost ca o completare foarte plăcută la scrisoarea pe care tocmai o primisem și m-a făcut să fiu nerăbdător să răspund afirmativ solicitării ei și să o cunosc pe cea care o scrisese. I-am promis bătrânului lăptar că voi participa la înmormântare în ziua de vineri, la ora stabilită. După ceva conversație cu privire la starea inimii bătrânului în încercarea de față, el s-a întors acasă.

Era un om bătrân, respectabil, ai cărui obraji brăzdați de ani, sprâncene albe, ochi înlăcrimați, umeri aduși și constituție slabă trădau starea unui bătrân pelerin. Pe măsură ce se îndepărta încet, susținându-se într-un baston ce părea să-i fi fost tovarăș de mulți ani, m-a cuprins o grămadă de gânduri, pe care și acum le retrăiesc cu emoție și duioșie.

La ora stabilită, am ajuns la biserică și, după scurt timp, am fost îndemnat să merg la poarta bisericii, pentru a mă alătura procesiunii funerare. Bătrânii părinți, fratele mai mare și sora, alături de alte rude, formau grupul suferind. Am fost uimit la vederea feței smerite, evlavioase și plăcute a tinerei de la care primisem scrisoarea. Purta semnele seriozității în duh, iar pe fața ei se vedea o seninătate amestecată cu o strălucire a devoțiunii. În decursul serviciului de înmormântare s-a petrecut un lucru pe care mă gândesc că este drept să îl menționez aici.

Un bărbat din sat, care până atunci fusese foarte nepăsător și de un caracter păgân, a venit la biserică din

simplă curiozitate și fără vreun alt scop decât să se holbeze la ceremonia de înmormântare. A venit apoi și la mormânt, și a stat acolo în decursul serviciului de înmormântare, perioadă în care mintea lui a fost cuprinsă de o convingere serioasă și profundă de păcat și a devenit conștient de pericolul în care se afla, ca urmare a auzirii mesajului. Imaginea de pe fața lui s-a păstrat tot timpul așa, însă, la un moment dat, a început să fie gradual transformată în cea mai satisfăcătoare dovadă a unei schimbări totale, față de care am avut ulterior o mulțime de dovezi. Mai târziu, l-am auzit constant referindu-se la acel serviciu de înmormântare și la anumite propoziții care s-au rostit în decursul lui, ca fiind ceea ce l-au zdrobit, aducându-l la credință, prin har, și astfel la cunoștința adevărului.

Ziua aceea a fost, astfel, una care mi-a rămas în memorie. Și va fi cu siguranță în memoria celor care iubesc să audă predicile simple și scurte dedicate urechilor celor săraci.

Nu exista oare o legătură clară și fericită între circumstanța care a adus, în mod providențial, pe cel serios și pe cel nepăsător în fața aceluiași mormânt, în aceeași zi? Ce mult pierd aceia care neglijează să ia aminte la călăuzirea providenței lui Dumnezeu, refuzând să observe legăturile pe care El le face în planul Său veșnic de răscumpărare și în harul Lui!

După încheierea serviciului de înmormântare, am avut o scurtă conversație cu bătrânul cuplu și cu fata lor.

Elizabeth mi-a spus că intenționa să rămână încă o săptămână sau două la casa unde sora ei murise, până când un alt servitor va sosi și îi va lua locul.

„Voi fi foarte recunoscătoare”, adăugă ea, *„dacă voi avea ocazia să mai stau de vorbă cu dumneavoastră, fie aici, fie la casa tatălui meu, când mă voi întoarce acolo, adică cel târziu în două săptămâni. Aș fi foarte bucuroasă să vă vorbesc despre sora mea, pe care tocmai ați îngropat-o.”*

Comportamentul și felul ei de vorbire erau foarte interesante. Am promis că o să îi vizitez și, de la acel moment, am devenit foarte cunoscut acestei familii. Să binecuvântăm pe Domnul pentru cei sărmani și să ne rugăm continuu ca săracii să devină bogați în credință, iar bogații să devină săraci în duh.

2

PRIMA VIZITĂ. FRUMUSEȚILE CREAȚIEI

Când îmi amintesc discuțiile cu asemenea prieteni, mă cuprinde o solemnitate suavă. Și cât de mult crește în mine acest simțământ atunci când mă gândesc la cei ce trăiesc și mor în Domnul! Amintirea scenelor din trecut și a conversațiilor cu cei care, credem noi, se bucură acum de fericirea neîntreruptă a unei lumi mai bune, îmi umplu inima cu o nostalgie plăcută și îmi animă sufletul cu anticiparea nădejdii acelei zile, când slava Domnului va fi descoperită în adunarea tuturor copiilor Săi, care nu vor mai fi despărțiți niciodată. Nu contează prea mult dacă au fost săraci sau bogați aici pe pământ. Partea valoroasă a caracterului lor este că ei sunt acum împărați și preoți pentru Dumnezeu. În numărul credincioșilor care au plecat în veșnicie, cu care am avut bucuria să discut despre harul și gloria împărăției lui Dumnezeu, a fost și fata lăptarului.

Voi relata în cele ce urmează câteva lucruri despre ea și sper că acestea vor fi folositoare oricărui cititor.

La o săptămână după înmormântare, am mers să vizitez familia la ____, unde slujise sora mai tânără și unde Elizabeth ceruse să rămână pentru scurtă vreme în locul ei.

Casa aceea era una mare și foarte încăpătoare. Era așezată într-o vale frumoasă, la poalele unui deal înalt. Era împodobită cu sculpturi fine de lemn, care erau așezate în orice direcție și aproape peste tot. Casa părea să fie una mai veche, fiind în mod evident moștenită de-a lungul unei lungi linii genealogice, din perioade mai vechi. Trăsăturile gotice ale arhitecturii sale originale erau încă păstrate și se vedeau la ferestre, care erau împodobite cu sculpturi și mărginite de stâlpi din piatră sculptată. De asemenea, construcția și forma acoperișului corespundeau pe deplin cu trăsăturile generale ale clădirii.

Unul din capetele exterioare ale casei era îmbrăcat în întregime într-un strat gros de iederă, care se cățărase dincolo de limitele obișnuite și înconjurase coșul clădirii până la vârful lui. Arbustul părea că făcea parte din zidurile care îl susțineau și vorbea despre stilul vechi al casei, purtând imaginația privitorului până în zilele strămoșilor noștri.

Apropiindu-mă de casă, gândurile m-au dus la trecerea anilor și la generațiile succesive de oameni, fiecare

ocupându-și terenurile, casele și domeniile, dar fiecare dispărând apoi și lăsând moștenirea lor în mâna altora. David, împăratul din vechime, observase același lucru când a spus: *„Iată că zilele mele sunt cât un lat de mână, și viața mea este ca o nimica înaintea Ta. Da, orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ține. Da, omul umblă ca o umbră, se frământă degeaba, strânge la comori, și nu știe cine le va lua”* (Psalmii 39:5-6).

Fericit ar fi cel bogat, dacă ar medita mai des la nesiguranța tuturor averilor lui și la natura fragilă a oricărui lucru pământesc. *„Ei își închipuie că veșnice le vor fi casele, că locuințele lor vor dăinui din veac în veac, ei, care dau numele lor la țări întregi. Dar omul pus în cinste nu dăinuiește, ci este ca dobitoacele care se taie. Iată ce soartă au ei, cei plini de atâta încredere, precum și cei ce îi urmează, cărora le plac cuvintele lor. Sunt duși ca o turmă în locuința morților, îi paște moartea, și în curând oamenii fără prihană îi calcă în picioare: li se duce frumusețea, și locuința morților le este locașul”* (Psalmii 49:11-14).

Înaintând către acea casă, am observat o umbră plăcută răspândindu-se peste fațada ei, umbra copacilor, care îi dădeau acesteia un aspect ca de țesătură veche. M-am gândit într-o clipă că moartea vizitase foarte curând acea casă și că în interiorul ei, printre cei ce o locuiau, era un suflet ce își plângea sora plecată departe.

Există ceva solemn în gândul la moartea recentă a cuiva, care va lega persoana respectivă de însăși zidurile în interiorul cărora suntem conștienți că a trăit, deși sufletul ei tocmai și-a luat zborul către eternitate.

Am petrecut câtva timp discutând cu persoanele mai importante din familie, iar în decursul discuției am fost bucuros să aud de atenția deosebită pe care sora cea mare a acordat-o celei mai mici, pe tot timpul suferinței celei din urmă. În mod asemănător, am primit și alte mărturii ale caracterului și comportamentului ei deosebit în acea casă. Am dorit apoi să plec, cerând permisiunea să o văd pentru câteva minute, spunând că îi făcusem la înmormântare promisiunea că am să trec să îi vorbesc.

Am fost invitat apoi într-o sufragerie, unde am găsit-o singură. Se vedea că suferă profund. Avea totuși, pe fața ei, o seninătate care m-a uimit, și am rămas cu impresia că are convingeri deosebite, după cum am observat și mai târziu.

Mi-a vorbit despre sora ei. Am avut bucuria să descopăr că sora ei oferise dovezi pline de speranță ale unei schimbări a inimii, înainte să moară. Rugăciunile și îndemnurile insistente ale lui Elizabeth fuseseră binecuvântate cu un efect fericit. Mi-a descris pe scurt ce se întâmplase, trăind un amestec de dragoste frățească și dependență evlavioasă de îndurarea lui Dumnezeu față de

păcătoși, convingându-mă că propria inimă se afla sub influența credinței curate și nepătate.

Mi-a cerut apoi permisiunea să corespondeze cu mine ocazional asupra unor subiecte serioase, spunând că are nevoie de călăuzire și învățătură. Spera că îi voi ierta libertatea pe care și-o luase de a deschide discuția față de mine. Și-a exprimat nădejdea că Domnul o va face să depășească atât moartea surorii ei, cât și emoția corespondenței cu mine, care a rezultat din aceasta, și că Dumnezeu va folosi aceste lucruri spre binele prezent și viitor, atât al ei personal cât și al părinților, cu care locuia de puțin timp, și la care dorea să se întoarcă în câteva zile.

Văzând că era nevoie de ea în anumite treburi gospodărești, nu am mai prelungit discuția, ci am plecat de acolo asigurând-o că îmi voi găsi timp în curând să îi vizitez părinții.

„Domnule”, a spus ea, *„este un gest foarte frumos că ați lăsat compania celor bogați pentru a sta de vorbă cu săracii. Mi-aș dori să pot să vă vorbesc mai mult despre starea mea spirituală. Poate că voi fi capabilă să fac asta când ne veți vizita data viitoare. Atunci, în loc să mă găsiți între acești pereții unei case nobile, mă veți găsi într-o colibă săracă. Dar acolo mă simt cel mai fericit om. Încă o dată, domnule, vă mulțumesc pentru bunătatea pe care ați arătat-o pentru față de mine și familia mea, și fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru asta în multe feluri.”*

Am părăsit acea casă cu un simțământ uriaș de împlinire, fiind în același timp bucuros de noua cunoștință. Am descoperit în ea urmele unei minți cultivate, dar în același timp am fost bucuros să întâlnesc un suflet evlavios. Am simțit atunci că dialogul cu cei săraci pe tema credinței poate fi foarte folositor celorlalți, a căror stare socială și privilegii din această lume sunt mult peste cele ale săracilor.

Și cât de des este adevărat că: „*Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu*" (1 Corinteni 1:27b-29).

Aveam deseori obiceiul, atunci când mintea îmi era plină de vreun subiect interesant pentru meditație, să caut un loc unde frumusețile naturii să mă ajute să fac asocieri utile și plăcute. Astfel, am urcat pe culmea dealului lângă care era așezată casa pe care tocmai o vizitasem. Acolo era un soi de piramidă, construită din piatră, care slujea drept semn pentru marinari. M-am așezat acolo, lângă acea piatră, și am privit la peisajul din jur, care se distingea printr-o frumusețe deosebită.

Către sud, peisajul se încheia, în zare, cu un șir lung de dealuri, la o distanță de aproape șase mile. Către vest,

acestea se întâlneau cu un alt lanț de dealuri, care, la rândul lui, era legat de cel pe care eram eu așezat, și împreună formau o vale bogată și roditoare, plină de pășuni și terenuri cultivate. De-a lungul acestei văi șiroia un râu, cale de mai multe mile. Pe malurile lui se vedeau multe vite păscând. Ici și colo se zăreau niște movile mărunte, care răsăreau în vale. Unele erau acoperite cu copaci, altele cu porumb sau iarbă, și câteva cu arbuști. Una din aceste movile se distingea de celelalte prin faptul că avea pe vârful ei o parohie. O alta, situată în centrul văii, era împodobită cu un copac venerabil, care crescuse acolo vreme de câteva veacuri. Înălțimea lui deosebită și dimensiunile coroanei sale atrăgeau curiozitatea călătorului, dar, atunci când erai obișnuit cu el, probabil că nu mai era de folos decât vreunui marinar, căci era vizibil chiar și de pe mare, și astfel putea el să își dirijeze vaporul către locul sigur din port. Satele, bisericile, fermele și colibele erau răspândite în orice parte a jumătății de sud a văii. De asemenea, în această direcție, la poalele dealului unde mă aflam, era casa aceea veche, pe care tocmai o părăsisem, înfrumusețată de copacii ei, de grădinile și zidurile ei interesante.

Către sud-est, se vedea oceanul deschis, mărginit doar de linia orizontului. Soarele licărea pe valuri cu o lumină care strălucea cu totul deosebit. Un pic mai către est, în continuarea acelui șir de dealuri, se ridicau două movile, una în spatele celeilalte. Amândouă erau parcă acoperite cu oi, și doar marea se mai vedea dincolo de ele, ca

și cum ar fi fost gardul care le păzea. Vapoarele se vedeau în zare, unele navigând, altele ținute pe loc de ancorele lor. Aici, râul care uda partea de sud a văii își încheia cursul și se vărsa în mare prin niște mlaștini, către est.

Către nord, marea părea ca un râu uriaș, întinzându-se de la trei până la șapte mile, și fiind prinsă ca într-o menghină între malurile celeilalte coaste și cele ale insulei pe care mă aflam. În apropierea imediată era o zonă împădurită, înconjurată de o mulțime de obiecte ce împodobeau peisajul. Peste mare, se vedeau orașele de pe celălalt mal. Numeroase vapoare ocupau zona portuară a acestui canal de nord. Privirea mi s-a umplut de încântare, atât la vederea frumuseților din apropiere, cât și a celor din depărtare, care păreau să stea în armonie, producând o imagine deosebit de interesantă.

Către vest, dealurile erau așezate unul după altul, formând astfel mai multe văi intermediare, ca un fel de valuri ale mării, unduind succesiv. Ele păreau că se apleacă spre sud, completând linia orizontului văii mai largi, pe care am descris-o. În multe părți, dealurile erau cultivate cu porumb până în vârful lor, părând să înfrunte severitatea vremii care, la astfel de înălțimi, de obicei face ca terenul să fie nefolositor pentru cereale sau alte culturi. Doar pe acel deal, cel mai înalt dintre toate, situat la aproape zece mile către sud-vest, se vedea un nor care încerca să îl învăluie, și care abia permitea, ca prin ceață, să

lase să se vadă lumina farului, o construcție veche, ridicată pe vârful lui.

În mijlocul acestor numeroase obiecte ce înfrumusețau peisajul, mi-au venit în minte lucruri deosebite, la care am putut medita pentru puțin timp.

„Cât de multe dintre frumusețile naturale ale Paradisului par să fi rămas în această lume, chiar dacă trăsăturile lui spirituale au fost atât de puternic afectate de păcat! Dar, atunci când harul divin înnoiește inima unui păcătos căzut, Paradisul pare să fie recâștigat, și mare parte a frumuseții lui pare să fie restaurată față de acel suflet. Așa cum acest peisaj este compus din dealuri și văi, din pământ și mare, din câmpii și păduri, toate unite așa de suav și legându-se una de cealaltă în fața ochilor, tot așa înclinațiile harului din sufletul celui regenerat îi deschid ochii față de frumusețea și armonia peisajului față de care înainte era un străin."

Am privit apoi către satul din câmpia de mai jos, unde fusese înmormântată de curând sora fiicei lăptarului. Am retrăit solemnitatea simplă a ceremoniei înmormântării. Am făcut legătură între principiile de viață și comportamentul surorii sale și starea probabil fericită a sufletului ei în lumea de dincolo, și am căpătat un simțământ al importanței influenței familiei, ca mijloc al harului. *„Acea tânără femeie",* mă gândeam eu, *„a fost călăuza nu doar pentru sora ei, ci poate că și pentru tatăl și mama ei,*

spre cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu și poate, prin binecuvântarea divină, și spre binele altora. Câștigarea sufletelor pentru Hristos și călăuzirea lor din robia egipteană, prin pustie, până în Canaanul promis, este o ocupație glorioasă. Fericite sunt familiile care merg mână în mână, împreună, ca niște pelerini, către țara cerească. Fie ca numărul acestor familii să crească zilnic!"

Aruncându-mi privirea peste numeroasele locuințe din vale, atât către stânga cât și către dreapta mea, nu puteam să nu mă gândesc la cât de mulți din cei ce locuiesc în ele trăiesc nepăsători față de căile lui Dumnezeu și străini față de harul Lui. *„Fie ca acest gând să stimuleze la acțiune și sârguință pe fiecare creștin, în căutarea sufletelor nemuritoare! Ele sunt prețioase în ochii lui Dumnezeu, și, de aceea, trebuie să fie prețioase și în ochii noștri."*

Mi-au revenit în minte unele observații ca urmare a discuției cu tânăra persoană. Mintea ei părea captivată de dorința de a vorbi și acționa pentru Dumnezeu *„câtă vreme este încă zi"*, căci era conștientă că *„vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra"*. Nerăbdarea ei lăudabilă în această privință a fost dovedită deseori după aceea, atât prin intermediul scrisorilor, cât și în decursul dialogurilor cu ea. Ceea ce simțea pentru propria persoană, în ce privește străduința de a face bine, ea comunica bucuros și altora cu care coresponda și conversa.

Timpul nu îmi permite să stărui prea mult în meditațiile avute pe dealul acela, așa cum ar dori inima mea. Întorcându-mă acasă, i-am scris câteva rânduri fiicei lăptarului, călăuzit de șirul de idei care mi-au cuprins mintea câtă vreme am stat pe acel deal.

În următoarea seară de duminică, am primit răspunsul ei, pe care îl redau aici:

„*Duminică.*

Domnule Reverend,

Astăzi nu am avut posibilitatea de a merge la casa lui Dumnezeu pentru a mă închina Lui. Dar, slavă Numelui Său, El nu este limitat de timp sau spațiu. Simt că El este prezent cu mine acolo unde mă aflu, iar prezența Lui este Paradisul meu, căci acolo unde este El, acolo este cerul. Mă rog lui Dumnezeu ca astăzi să aveți parte de o porție dublă a harului Său și a Duhului Său Sfânt, și ca binecuvântarea Lui să însoțească toată lucrarea dumneavoastră credincioasă. Mă rog ca să descoperiți adevărul Cuvântului Său, pentru ca, predicându-l oriunde ne adunăm în Numele Lui, acolo El să fie în mijlocul nostru binecuvântând orice suflet care Îl caută.

Cât de prețioase sunt toate promisiunile Sale! Nu trebuie să ne îndoim niciodată de adevărul Cuvântului Său. El nu ne va amăgi niciodată atunci când rămânem în credință, așteptând întotdeauna să primim orice este El gata să ne dea, din bunătatea Lui. Domnule, m-am simțit foarte consolată să citesc scrisoarea dumneavoastră.

Sunt mulțumitoare lui Dumnezeu pentru slujitorii din biserica noastră, care iubesc Numele Lui și se tem de El. Căci biserica este locul obișnuit unde oamenii caută mântuirea. Fie ca ei să o găsească, prin meritele lui Isus! Fie ca acest Cuvânt al Lui, predicat de dumneavoastră, vasele Lui alese, vase ale harului, să devină duh și viață pentru sufletele lor moarte! Fie ca acest Cuvânt să plece de la dumneavoastră ca un instrument în mâna lui Dumnezeu, ca niște săgeți ascuțite din mâna unui arcaș iscusit, și să dea o lovitură de moarte tuturor păcatelor lor! Cât de mult îmi doresc să văd săgețile convingerii de păcate lovind mințile acelora care sunt ascultători ai Cuvântului, dar neîmplinitori ai lui! O, domnule, fiți ambițios pentru gloria lui Dumnezeu și pentru mântuirea sufletelor. Acest lucru va înmulți strălucirea cununii dumneavoastră în slavă, și va îmbogăți bucuria și pacea prezentă. Ar trebui să fim dornici să cheltuim și să ne cheltuim în slujirea Lui, spunând: „Doamne, facă-se voia Ta de către mine pe pământ, așa cum îngerii împlinesc voia Ta în ceruri". Astfel, vom putea să ne așteptăm să-I vedem fața cu bucurie, spunându-I: „Iată-mă, Doamne, pe mine și toate sufletele pe care mi le-ai încredințat."

Dumnezeu nu ne cere ceea ce El nu a promis să ne dea. Dar, atunci când privim înapoi și reflectăm la faptul că au existat oportunități când am neglijat să ne luăm crucea și să vorbim ori să acționăm pentru Dumnezeu, ce tulburare a sufletelor simțim! Pe bună dreptate suntem plini de rușine. Fiind conștienți că ne-am rușinat de

Hristos, nu mai putem veni cu acel curaj sfânt la tronul harului, și nici nu mai simțim că avem intrare liberă, atunci când vrem să aducem rugăciunile noastre.

Avem porunca de a ne încuraja unii pe alții la dragoste și la fapte bune și, acolo unde două persoane se pun de acord în privința lucrurilor lui Dumnezeu, ele pot spune că, oricât ar fi de dulce părtășia noastră în Isus aici, părtășia cerească din jurul tronului de har va fi cu totul răvășitoare!

De când cunosc căile lui Dumnezeu, soarta mea a fost să trăiesc singură cea mai mare parte a timpului. De aceea, consider că este o mare onoare și o mare bucurie pentru sufletul meu atunci când pot să întâlnesc pe oricine găsește plăcere să vorbească despre bunătatea și dragostea lui Dumnezeu, și despre toate lucrările Lui pline de har. Ce reflecție minunată să mă gândesc la petrecerea unei întregi veșnicii într-un astfel de mod, când voi vorbi îngerilor despre dragostea imensă, de nepătruns, a Domnului!

Domnule, vă mulțumesc pentru bunătatea și dispoziția de a lăsa pe cei ce sunt de rang înalt în această lume, ca să corespondați cu mine, un sărman slujitor de aici, de pe acest pământ. Când mă gândesc ce chemare înaltă, ce cinste și demnitate mi-a dat Dumnezeu, să fiu chemat copil al Său, să fiu născută din Duhul Său, moștenitoare a slavei și împreună moștenitoare cu Hristos, cât de smerită ar trebui să fiu în toate căile mele, ca un copil iubitor

și ascultător față de un Tată plin de dragoste și afecțiune! Când mă gândesc cu seriozitate la aceste lucruri, mă umplu de dragoste și recunoștință față de Dumnezeu, și nu îmi doresc niciun fel de stare mai înaltă, nici nu îi invidiez pe cei bogați. Mai degrabă am compasiune față de ei. Domnul meu binecuvântat a găsit de cuviință să vină la noi sub formă de slujitor, așa că și eu tânjesc să fiu ca El.

În ziua când m-ați vizitat, nu am fost într-o dispoziție deosebită pentru conversație, și nici nu m-am simțit liberă să îmi exprim gândurile. Greșeala este întrutotul a mea, căci în dumneavoastră n-am văzut decât temperamentul, duhul și înclinația unui creștin adevărat. Îmi doresc foarte mult să am ocazia să mai vorbesc cu dumneavoastră. Sunt foarte mulțumitoare lui Dumnezeu pentru faptul că vă luați crucea și disprețuiți rușinea: căci dacă sunteți găsit credincios, în curând veți sta alături de El, în slavă.

I-am scris dlui reverend ____, pentru a-i mulțumi că v-a permis să conduceți slujba de înmormântare de la Arreton, pentru draga mea surioară, și pentru a-i vorbi despre modul binevoitor în care v-ați dat acordul să veniți. Aș vrea să mai menționez și că felul în care ați vorbit la serviciul de înmormântare din acea zi a avut un efect deosebit asupra celor ce erau prezenți.

Vă rog să îmi iertați toate greșelile și să îmi corectați toate erorile. Mă aștept ca, în câteva zile, să ajung din

nou acasă, la părinții mei. Mă voi bucura să vă întâlnesc acolo, când veți putea să ne vizitați.

Din partea slujitoarei dumneavoastră umilă în Hristos,

Elizabeth Wallbridge."

Era imposibil să tratezi cu indiferență o astfel de persoană. Tocmai mă întorsesem de la o mică adunare de casă, unde merg în serile de duminică pentru a oferi învățătură câtorva familii sărmane ce se adună sub un acoperiș neînsemnat din parohia mea. Am citit scrisoarea și mi-am încheiat ziua mulțumind lui Dumnezeu pentru că permisese celor care se tem de Numele Lui să se zideascăunii pe alții în temere de El și în dragoste.

Despre cei din vechime se spunea: *„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui"* (Maleahi 3:16).

Și acea carte de aducere aminte este încă deschisă.

3

LA COLIBA LĂPTARULUI

Mintea omului este ca o imagine mișcătoare, alimentată cu obiecte, care izvorăsc nu doar din reflecția asupra lucrurilor actuale, ci și din sursele roditoare ale amintirilor și așteptărilor lui.

Memoria redesenează evenimente trecute și reconstruiește o realitate ideală, introducând scene și întâmplări care au trecut pe vecie. Astfel, oamenii trăiesc din nou o imagine readusă la viață, și par să audă și să vadă cu emoții noi ceea ce au văzut și au auzit în vremurile trecute. Succesiunea circumstanțelor readuse astfel în memorie formează adesea o serie de amintiri binevenite. În meditație asupra lucrurilor religioase, memoria poate deveni un instrument sfințitor pentru starea spirituală.

O altă parte a acestui tablou animat este desenată de penița speranței. Ea creionează așteptări încurajatoare pentru suflet, conectând trecutul și prezentul la viitor.

Văzând de departe promisiunile, sufletul omului este încurajat să caute adevărul și să îmbrățișeze aceste promisiuni, însușindu-și-le.

Duhul lui Dumnezeu dă o binecuvântare acestor două acțiuni ale minții și le folosește în slujba creșterii în credință. Orice facultate a trupului și sufletului, atunci când este considerată parte din posesiunea răscumpărată de Mântuitorul, își însușește un nou rol. Cu câtă putere ne îndeamnă apostolul Pavel, în baza acestui lucru, la acțiune și veghere sfântă: *„Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost răscumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”* (1 Corinteni 6:19-20).

Creștinul poate să găsească mult folos și multă bucurie din folosirea memoriei sale în cercetarea lucrurilor la care a luat cândva parte. În străduința de a face proaspete memoriei conversațiile și faptele săvârșite mai ales în legătură cei care nu mai sunt printre noi, puterea amintirii poate să aducă mult folos.

Fie ca Dumnezeu să găsească plăcere în binecuvântarea cititorului și a autorului acestor rânduri, în această măruntă încercare de a reînvia unele dintre lucrurile de care m-am bucurat cândva, în vizitele mele la coliba lăptarului!

La câtva timp după aceea, m-am dus să îi vizitez familia la coliba lor. Cea mai mare parte a drumului trecea printr-o câmpie, într-o zonă retrasă și îngustă, îngrădită frumos de livezi de nuci și alți pomi, care protejau călătorul de razele soarelui și făceau ca lucrurile dimprejur să îi stârnească admirația. Florile erau deosebit de frumoase, la fel ca și tufișurile și copacii tineri care creșteau deoparte și de alta a drumului. Printre ele apăreau, din când în când, niște stânci cenușii, de sub care izvorau ici și colo mici pâraie de apă, care făceau ca scena să fie mai interesantă și produceau un efect plăcut, proaspăt și duios.

Din când în când, între copaci, se zărea un peisaj mai larg și bogat. Dealurile impunătoare, cu faruri pentru marinari pe vârfurile lor, cu monumente și alte clădiri, apăreau în zare între acești copaci. De asemenea, din când în când, se puteau vedea în depărtare lanuri bogate de porumb iar apoi, atunci când drumul urca vreun povârniș, în fața ochilor se desfășura un peisaj încântător, la distanță putându-se vedea marea, cu vapoare legănate pe valurile ei. Dar cea mai mare parte a drumului era unul umbrit și acest lucru m-a determinat ca, pe parcursul călătoriei, să contemplez mai mult.

Cât de mult pierd cei care sunt străini de meditația serioasă asupra minunățiilor și frumuseților naturii create de Dumnezeu! Cât de frumos și glorios strălucește Dumnezeul creației în lucrările Sale! Niciun copac, nicio

frunză sau floare, nicio pasăre sau insectă nu ratează să proclame într-un limbaj strălucitor: *„Dumnezeu m-a creat!"*

Apropiindu-mă de satul unde locuia bătrânul, l-am observat conducându-și vacile pe un câmp, către un grajd care era lipit de coliba sa. M-am apropiat de el fără să mă observe, căci vederea îi era slabă. Când l-am strigat, s-a întors și, cu multă blândețe pe față, mi-a spus bun venit: *„Dumnezeu să-ți binecuvânteze inima, domnule, sunt foarte bucuros că ați venit. V-am așteptat în fiecare zi a săptămânii."*

Ușa colibei s-a deschis și fata a ieșit, urmată de mama ei bătrână și infirmă. Faptul că m-au revăzut le-a readus în minte în mod natural înmormântarea la care ne întâlnisem anterior. Lacrimi de suferință se amestecau cu zâmbetul mulțumirii în întâmpinarea pe care mi-au făcut-o acești vrednici țărani. Am descălecat și am fost condus apoi printr-o grădină foarte frumoasă, o parte a ei fiind umbrită de trei ulmi stufoși, după care am ajuns în casă. Decența și curățenia erau evidente, atât în exterior cât și în interior.

Acesta, mă gândeam eu, este un loc potrivit pentru evlavie, pace și mulțumire. M-am rugat să învăț o lecție nouă din fiecare vizită pe care o fac aici, prin binecuvântarea lui Dumnezeu.

„Domnule”, zise fiica, *„nu suntem vrednici să păşiţi sub acoperişul nostru. Este un gest foarte frumos să veniţi să ne vedeţi.”*

„Stăpânul meu”, am răspuns eu, *„a mers o distanţă mult mai mare pentru a ne vizita pe noi, păcătoşii sărmani. El a părăsit sânul Tatălui Său, a lăsat deoparte gloria Sa şi a coborât până în bezna acestei lumi, făcându-ne o vizită plină de îndurare şi dragoste. N-ar trebui şi noi, deci, dacă pretindem că Îl urmăm, să ne purtăm infirmităţile unii altora şi să facem bine tuturor, asemenea Lui?”*

Atunci şi-a făcut apariţia bătrânul, care s-a alăturat soţiei şi fiicei lui, spunându-mi iarăşi un bun venit călduros. Conversaţia noastră s-a îndreptat în curând către trista pierdere pe care o experimentaseră. Înclinaţia sensibilă şi evlavioasă a fiicei s-a arătat în mod special atât în ceea ce spunea părinţilor ei, cât şi în cuvintele ce îmi erau adresate. Am fost uimit de bunul simţ şi maniera plăcută care însoţeau cuvintele ei, cuvinte ce exprimau devotamentul faţă de Dumnezeu şi dragostea pentru Hristos, cu mulţumire faţă de îndurările mari pe care El le revărsase asupra ei. Elizabeth părea nerăbdătoare să se folosească de prilejul vizitei mele la maxim, de dragul părinţilor ei şi spre binele său. Totuşi, în comportamentul ei nu era nimic care să ţină de o îndrăzneală lipsită de politeţe, nici un semn al nerăbdării sau mândriei. În purtare, ea punea alături fermitatea şi zelul creştinului cu modestia feminină

și respectul unei fiice. Era imposibil să te afli în compania ei și să nu observi cât de frumos erau împodobite temperamentul și vorbirea ei cu fermele convingeri evanghelice pe care le susținea.

Am descoperit în curând cât de dornică și cât de utilă fusese în străduințele ei de a-și aduce tatăl și mama la cunoștința și experimentarea adevărului. Acesta este un lucru plăcut în caracterul unui tânăr creștin. Atunci când, în planul lui Dumnezeu și în oferirea îndurării Sale, El găsește de cuviință să cheme prin harul Său la mântuire pe un copil, în timp ce părinții rămân în ignoranță și păcat, devine atât de frumos să vezi acel copil făcând tot ce este în putință spre convertirea acelora față de care este dator încă de la nașterea lui! Fericită este situația când legăturile harului le sfințesc pe cele trupești.

Acest cuplu bătrân privea acum către fiica lor ca și cum ea ar fi fost învățătorul lor și cel ce îi îndemna în lucrurile dumnezeiești, primind în același timp de la ea orice dovadă a supunerii și ascultării ce trebuie să vină din partea unui copil, manifestate prin străduințele continue de a-i sluji și ajuta în orice, chiar și în cele mai mărunte aspecte ale gospodăriei.

Credința acestei tinere era una de un caracter spiritual înalt. Prețuirea și gândirea ei față de planul divin de mântuire a păcătoșilor erau clare și biblice. Ea vorbea

mult despre bucuriile și întristările pe care le experimentase în decursul creșterii sale în credință, dar era pe deplin conștientă de faptul că în credința reală stau mult mai multe lucruri decât o simplă tranziție de la un fel de a gândi la altul. Ea credea că părtășia inimii cu Dumnezeu constă în principal în trăirea în Hristos, prin credință, la o așa intensitate, încât omul trebuie să caute să trăiască asemenea Lui, prin dragoste. Ea știa că atât dragostea lui Dumnezeu față de păcătos cât și poruncile practice date de El păcătosului, sunt de o natură neschimbătoare. Într-o dependență de credință și o umblare vrednică în Hristos, ea căuta și găsea „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice cunoștință" (Filipeni 4:7), căci așa dă El odihna celor iubiți ai Săi.

Citise puține cărți în afara Bibliei. Dar acele puține cărți erau atent alese și adesea o vedeam vorbind despre conținutul lor ca o persoană care cunoștea bine valoarea acelor cărți. În plus față de Biblie și Cartea de Rugăciuni Comune[2], biblioteca ei era formată din *Rise and Progress* a lui Doddridge, *Life, Walk, and Triumph of Faith* a lui Romaine, *Pilgrim's Progress* a lui Bunyan, *Alarm to the Unconverted* a lui Alleine, *Saint's Everlasting Rest* a lui Baxter, alături de o carte de imnuri, și câteva broșuri.

La un moment dat am observat o privire pală pe chipul ei, despre care mai târziu am descoperit că era sem-

nul unei boli necruțătoare de plămâni (autorul face referire cel mai probabil la TBC, boală care nu avea vindecare în acea vreme, n.tr.). Deodată mi-a venit în minte ideea că nu avea să trăiască mult timp. De fapt, El a găsit de cuviință să o ia la Cer la un an și jumătate de când am întâlnit-o pentru prima dată.

Timpul petrecut cu această familie interesantă a trecut repede. După ce ne-am bucurat împreună de câteva bucate gustoase și de câteva ceasuri de conversație, am considerat necesar să mă întorc acasă.

„Dumnezeu să vă însoțească către casă în siguranță”, spuse bătrâna mamă, *„și să binecuvânteze ziua în care v-a adus să vedeți aceste două sărmane ființe îmbătrânite, cum suntem, în necazul și durerea noastră. Să reveniți domnule, să reveniți oridecâteori veți putea. Și, chiar dacă sunt un suflet ignorant și sărman, nevrednic să stau de vorbă cu un domn ca dumneavoastră, totuși dragul meu copil vă va vorbi în locul meu. Ea este cea mai mare mângâiere care mi-a rămas și sper că bunul Dumnezeu îi va ocroti viața pentru a ne încuraja și susține trupurile slabe și duhurile firave, până când ne vom așterne alături de ceilalți copii dragi, care sunt acum în mormânt”.*

„Încredeți-vă în Domnul”, am răspuns eu, *„și amintiți-vă de promisiunea Lui plină de har: „până la bătrânețea voastră Eu voi fi același, până la căruntețele voastre vă voi*

sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijin și să vă mântuiesc" (Isaia 46:4)".

„Vă mulțumesc, domnule", spuse Elizabeth, *„pentru bunătatea creștină pe care ați dovedit-o față de mine și față de părinții mei. Cred că binecuvântarea Domnului a însoțit vizita dumneavoastră și sper că ați simțit la fel. Părinții mei dragi își vor aminti, sunt sigură, de această întâlnire, iar eu mă bucur că am avut oportunitatea, de care nu m-aș fi bucurat niciodată până acum, de a vedea un predicator serios păsind pragul acestei case. Mântuitorul meu a fost peste măsură de bun față de mine, smulgându-mă ca pe o mlădiță din foc și arătându-mi calea vieții și a păcii. Sper că este dorința inimii mele să trăiesc pentru gloria Lui. Dar tânjesc să îi văd pe acești dragi părinți bucurându-se de mângâierea și puterea credinței."*

„Cred că este evident", am răspuns eu, *„că promisiunea se va împlini în cazul lor. „Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina" (Zaharia 14:7)".*

„Cred acest lucru", a spus ea, *„și slavă lui Dumnezeu pentru nădejdea binecuvântată în El."*

„Mulțumește-I, de asemenea, că ai fost folosită de Dumnezeu în chip fericit pentru aducerea lor la lumină".

„Da, domnule. Totuși, când mă gândesc la nevrednicia mea și la insuficiența mea, mă bucur tremurând."

„Domnule”, spuse bătrânul, *„sunt sigur că Domnul te va răsplăti pentru această bunătate. Roagă-te pentru noi ca, așa bătrâni cum suntem și păcătoși, totuși să avem parte de îndurarea lui Dumnezeu în ceasul al unsprezecelea. Sărmana Betsy se străduiește din greu pentru noi, atât spre binele nostru trupesc, cât și pentru sufletele noastre. Ea lucrează din greu cât este ziua de mare pentru a ne salva de necazuri și mă tem că nu are suficientă putere ca să împlinească tot ce face. Apoi, ea ne vorbește, ne citește și se roagă pentru noi, pentru ca astfel să fim mântuiți de mânia viitoare. Fără îndoială, domnule, este un copil ce rar poate fi găsit.”*

„Pacea să fie cu tine și cu toți cei ai tăi.”

„Amin și mulțumim, domnule”, a fost ecoul auzit din fiecare gură.

Ne-am despărțit astfel pentru acel timp. Meditațiile mele pe drumul de întoarcere au fost dulci și folositoare.

Am făcut ulterior multe alte vizite acestei colibe pline de pace și am avut mereu motive tot mai mari să mulțumesc lui Dumnezeu pentru discuțiile de care m-am bucurat acolo.

A trecut ceva timp în decursul acelui an, când nu am mai putut merge să vizitez familia lăptarului. Dar prietenia lor mi-a fost adusă proaspăt în minte odată ce am primit următoarea scrisoare.

„Domnule Reverend,

Ne-am așteptat să vă vedem destul de mult timp sau să primim vreo veste de la dumneavoastră. Vă rog să mă iertați că îmi iau libertatea de a vă scrie încă o scrisoare. A trebuit să rămân în casă în cea mai mare parte a timpului de când am plecat de la ____. Am răcit în acea zi și starea mea s-a înrăutățit continuu de atunci. Din când în când, în zile însorite, merg pe afară, dar mi se pare ca și cum aș merge pe granița veșniciei. Slavă lui Dumnezeu, că acesta este un lucru care îmi produce plăcere. Chiar dacă încă mai simt lucrările păcatului în mine, și mă simt rușinată, totuși Isus Își arată îndurarea fiind cu mine, și eu am credința că sunt a Lui.

Dorința mea este să trăiesc fiecare clipă pentru Dumnezeu, ca să fiu, prin harul Lui, păstrată în acea dispoziție fericită, cerească, și să îmi doresc să fiu cu El până în clipa morții. Nici nu putem trăi sau muri fericiți fără aceasta. De aceea, trebuie să veghem și să ne rugăm continuu, căci avem mulți vrăjmași care vor să ne distrugă pacea. Mă simt atât de slabă, încât n-aș putea să privesc nicăieri altundeva decât la El, căci numai de la El primesc ajutorul care mi-a împrospătat atât de mult duhul.

M-aș fi bucurat foarte mult să fi putut veni să ascult predica de duminica trecută, când ați predicat la _____. Dar

nu puteam să merg atât de mult. Sper că mesajul pe care l-ați avut a fost o binecuvântare pentru toți cei ce l-au auzit. A fost rugăciunea mea fierbinte adresată lui Dumnezeu ca așa să fie. Dar, vai! O singură chemare nu trezește pe cei mulți care dorm un somn adânc. Totuși, vocea lui Dumnezeu este uneori atât de puternică, atunci când predicatorii Lui vorbesc, fiind influențați de Duhul Lui cel Sfânt și sinceri în propovăduirea Cuvântului vieții. Așa putem fi noi învățați în toate lucrurile și putem avea mințile luminate, încât să ni se descopere lucrurile ascunse ale întunericului și să primim lucruri noi și vechi din acea vistierie divină. Rămânând dependenți de Dumnezeu, ca El să lucreze în noi atât voința cât și înfăptuirea bunei Sale plăceri, trebuie să fim mereu slujitorii Lui sârguincioși, care știu că au un Stăpân bun, și care nu va uita în niciun caz străduința dragostei lor.

Dacă am putea să ne ațintim ochii întotdeauna la acea cunună a slavei care ne așteaptă în ceruri, n-am mai obosi niciodată în facerea de bine aici, ci am alerga cu răbdare, găsindu-ne plăcerea în lucrările și căile lui Dumnezeu, la care El ne cheamă. N-ar trebui, deci, cum din nefericire facem ades, să lăsăm ca lucruri și obiective neînsemnate, pământești, să ne distragă mințile de la Dumnezeu, să fure din slava Lui și din fericirea și mântuirea sufletelor noastre, lucruri de care cel credincios se poate bucura în ciuda suferințelor lui exterioare. Dacă am trăi mai mult prin credința în Fiul lui Dumnezeu, ar trebui să ne străduim mai mult să ne îndemnăm cu toții,

să Îl căutăm pe Dumnezeu. Ar trebui să spunem oamenilor ce a făcut El pentru noi, și ce ar face și pentru ei, dacă L-ar căuta cu adevărat. Ar trebui să le arătăm ce speranțe glorioase există pentru toți credincioșii adevărați și pentru toți cei ce Îl caută pe Dumnezeu cu sinceritate.

Când mințile noastre sunt atât de puternic ațintite asupra lui Dumnezeu, suntem mai dornici să Îl glorificăm, să facem cunoscută bunătatea Lui față de noi, mai dornici chiar decât omul bogat și mândru care umblă după fală deșartă. Atunci când mă gândesc la dorința lui Dumnezeu de a mântui chiar și pe cel mai ticălos dintre ticăloși, în acord cu planul Său veșnic de îndurare și har, ajung să îmi deplâng dorința slabă pe care o văd câteodată în mine de a mă achita de această îndatorire față de El. O, cât de plăcut trebuie să fie acest Dumnezeu al dragostei de către cei păcătoși, care Îl pot vedea astfel. Ce încântare găsește sufletul într-o astfel de reflecție! Cei care au căpătat o iertare mare, cu atât mai mult ar trebui să Îl iubească mai fierbinte!

Aceste gânduri mi-au cuprins mintea deseori, de când am aflat de moartea dlui _____. Trag nădejde că Domnul mă va ierta pentru că nu am fost atât de activă spre binele lui. Mă gândeam că era datoria mea să îi vorbesc sau să îi scriu. Vă amintiți ce v-am spus cu privire la dânsul. Dar am întârziat să îi scriu, în așteptarea unei perioade mai convenabile. O, cum am fost zdrobită auzind că Domnul l-a luat din această lume atât de neașteptat. M-am umplut de întristare și rușine pentru că am neglijat să fac ceea ce eram atât de hotărâtă să fac. Dar acum,

vremea de a-i vorbi despre Hristos s-a încheiat. De aceea, vremea hotărâtă de Domnul este cea mai bună. Acum, că noaptea morții a venit asupra lui, nu mai este nimic de făcut pentru el. Dacă aș fi făcut tot ceea ce stătea în puterea mea pentru a-i propovădui împăcarea prin Hristos, fie că ar fi ascultat, fie că nu, aș fost curată de sângele lui. Dar nu pot să aduc înapoi timpul care a trecut și nici nu-l pot scula din mormânt. Dacă aș fi știut că Domnul avea să îl cheme atât de repede, cât de sârguincioasă aș fi fost în a-l avertiza de pericolul în care se afla! Ar trebui să ne fie suficient să știm ce anume ne cere Dumnezeu să facem, nu să așteptăm să vedem ce urmează să facă El cu noi sau cu oricare din creaturile Sale, ca să împlinim poruncile Lui. Vă rog, domnule, să faceți tot ce puteți spre gloria lui Dumnezeu. Timpul trece repede, și apoi vom intra în acea odihnă glorioasă pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru cei ce Îl iubesc. Mă rog ca Dumnezeu să vă umple cu acel zel și acea dragoste, pe care numai El le poate da, pentru ca astfel să câștigați zilnic suflete pentru Hristos. Fie ca El să vă elibereze de orice frică de oameni, și să vă dea curaj, așa cum a făcut cu cei din vechime, care erau plini de Duhul Sfânt și predicau cu putere!

Amintiți-vă că Hristos a promis că va fi cu toți slujitorii Lui credincioși până la sfârșitul veacului. Cu cât sunt mai mari pericolele la care sunt expuși ei, cu atât mai puternic este ajutorul Lui pentru ei. Apoi, să nu ne temem de nimeni, decât de Dumnezeu. Sper că vă veți ruga mult pentru mine, un sărman păcătos, ca Dumnezeu să

crească tăria Lui în slăbiciunea mea trupească și sufletească. Fără El, nu pot face nimic. Dar, atunci când pot să trăiesc în învățătura Celui Preasfânt, nu va mai fi nevoie de niciun învățător. Fie ca Domnul să vă dea orice har de la Duhul Sfânt, ca să puteți fi umplut cu toată plinătatea lui Dumnezeu, și să știți care este înălțimea și adâncimea, lungimea și lățimea dragostei lui Dumnezeu în Hristos Isus, să puteți fi în mâna Domnului ca un arcaș iscusit, care își încordează arcul, în timp ce Domnul dirijează și iuțește săgețile convingerii de păcat în inimile celor care sunt în grija dumneavoastră!

Mă rog sincer ca să fiți o binecuvântare pentru cel care a venit să locuiască în casa celui decedat. Am auzit că sunteți din aceeași zonă. Sper că, totuși, amândoi să fiți străini de această lume, și să nu căutați alt loc de odihnă decât țara de sus.

Vă rog să îmi scuzați toate greșelile.

De la slujitoarea dumneavoastră umilă în legăturile Evangheliei lui Hristos,

Elizabeth Wallbridge."

Când am citit această scrisoare, ca și celelalte scrisori ce au fost scrise din când în când de fiica lăptarului, am simțit că în persoana ei interesantă erau unite într-un fel deosebit trăsăturile unui ucenic smerit și cele ale unui credincios atent. Vreau să recunosc bunătatea lui Dumnezeu pentru fiecare din aceste trăsături ale ei.

Uneori nutresc speranța că ziua de apoi va descoperi valoarea comunicării prin astfel de scrisori, care este puțin apreciată în zilele noastre ca mijloc de creștere spirituală.

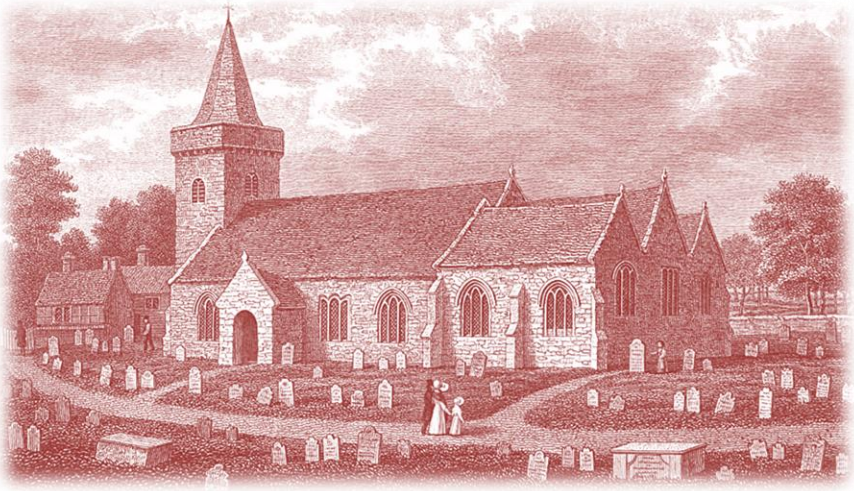

4

LĂPTARUL LA BISERICĂ

Trecerea păcătoșilor *„din împărăția întunericului în Împărăția Fiului lui Dumnezeu”* este bucuria creștinilor și admirația îngerilor. Orice suflet iertat și penitent reprezintă o mărturie a biruințelor Răscumpărătorului asupra păcatului și morții. Ce schimbare măreață se produce! Copilul mâniei devine un monument al harului, o mlădiță smulsă din foc! *„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”* (2 Corinteni 5:17). Cât de minunată, cât de interesantă este istoria spirituală a fiecărui credincios! El este, ca și David, *„o minunăție pentru mulți”,* dar cea mai mare minune dintre toate pentru propria persoană. Unii se pot îndoi cu privire la această realitate din viața lui, dar, pentru el, este dovedit fără îndoială că, de la început până la sfârșit, doar harul domnește în lucrarea mântuirii sale.

Caracterul și privilegiile creștinilor adevărați sunt descrise frumos în limbajul bisericii noastre care, vorbind despre obiectele favorii și compasiunii divine, spune: *„cei care au fost aduși la binecuvântarea lui Dumnezeu, chemați după planul lui Dumnezeu la timpul potrivit, sunt ascultători față de chemare, prin har; sunt justificați fără plată, sunt făcuți fii ai lui Dumnezeu, prin înfiere; sunt făcuți asemenea chipului singurului Său Fiu, Isus Hristos; umblă cu evlavie în faptele bune și, în final, prin îndurarea lui Dumnezeu, ajung la fericirea veșnică."*

O astfel de manifestare a înțelepciunii Celui Atotputernic, a puterii și dragostei Sale, este cu adevărat *„plină de mângâiere suavă, plăcută și inegalabilă pentru persoanele evlavioase, care cunosc în propria lor viață lucrarea Duhului lui Hristos, care dă morții faptele firii pământești și membrele ei temporale, și atrage mințile lor către lucrurile și înalte și cerești."* El confirmă și întărește nespus de mult credința lor în mântuirea veșnică, dându-le bucuria lui Hristos și înflăcărând dragostea lor pentru Dumnezeu. Alături de mângâierea unei bune speranțe, prin har, în ceea ce privește starea personală înaintea lui Dumnezeu, stă aceea a observării dovezilor descoperite în înclinațiile și comportamentul altora. Și strălucitoare a fost manifestarea unității dintre bucuria creștină adevărată și trăirea creștină din caracterul acelei persoane, ale căror trăsături morale și spirituale vreau să le zugrăvesc în această carte!

Părea că cea mai înaltă dorință a inimii ei era să dovedească altora ce i-a dovedit deja Dumnezeu ei, anume că Isus este *„Calea, Adevărul și Viața”*. Era dorința ei să poată dovedi realitatea chemării, justificării și înfierii sale în familia lui Dumnezeu, arătând acest lucru printr-o asemănare cu chipul lui Hristos și prin umblarea ei evlavioasă în faptele bune ale credinței. Credința ei era că, umblând pe această cale a credinței și ascultării de Dumnezeu, va ajunge în final, prin îndurarea lui Dumnezeu, la fericirea veșnică.

În acea vreme aveam în sarcina mea o altă parohie, învecinată cu aceea din satul unde locuiam. Era un sat destul de mic, și avea o mână de locuitori. Biserica era frumos amplasată pe un mal ridicat al râului, la baza unui deal înalt. Era înconjurată de copaci, și oferea o priveliște rurală, într-o zonă retrasă. În apropierea curții bisericii stătea o casă mare și veche, ce fusese cândva reședința unei familii deosebite, dar opulente. În ultima vreme, totuși, fusese transformată într-o casă de fermier. Aspectul ei exterior păstra rămășițe considerabile ale grandorii din vechime, și care ofereau un aspect plăcut peisajului din zona bisericii.

Într-o zi de duminică, fiind ocupat cu slujirea, am reflectat într-o scurtă pauză, înainte de serviciul divin, la bucuria pe care David o experimentase atunci când a ex-

clamat: *„Mă bucur când mi se zice: „Haidem la Casa Domnului!" Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime! Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată! Acolo se suie semințiile, semințiile Domnului, după Legea lui Israel, ca să laude Numele Domnului"* (Psalmii 122:1-4).

M-am gândit atunci la numeroasele binecuvântări legate de închinarea publică. *„Cât de multe suflete nemuritoare se adună acum pentru a împlini lucrarea extrem de importantă a rugăciunii și laudei – pentru a auzi Cuvântul lui Dumnezeu și a se hrăni din pâinea vieții! Ele își părăsesc acum locuințele, și în curând vor fi alături în casa rugăciunii. Cât de frumos reprezintă acesta efectul produs de vocea Bunului Păstor, care Își cheamă oile din orice parte a sălbăticiei în turma Sa! Așa cum aceste câmpuri, dealuri și văi sunt acum pline de bărbați, femei și copii, împrăștiați în toate direcțiile, dar care se alătură încetul cu încetul, venind către biserică, în călătoria lor, tot așa mulți vor veni în final din toate colțurile lumii și vor intra în Împărăția lui Dumnezeu.*

Cine poate aprecia cu adevărat valoarea unor ceasuri ca acestea, ceasuri care sunt petrecute învățând căile sfințeniei și ale păcii cerești, ceasuri dedicate slujirii lui Dumnezeu și sufletelor noastre, dedicate avertizării păcătoșilor să fugă de mânia care vine, ceasuri în care cel neștiutor învață cum să trăiască și să moară, în care Evanghelia este predicată acelui sărac, în care cel cu inima zdrobită este vindecat și

când este proclamată eliberarea celor înrobiți și iluminarea celor orbi! „Ferice de poporul, care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina feței Tale, Doamne! El se bucură neîncetat de Numele Tău, și se fălește cu dreapta Ta" (Psalmii 89:15-16)."

Gândurile mi s-au oprit apoi într-o reflecție privitoare la importanța slujirii mele, în legătură cu scopurile lui Dumnezeu pentru mântuirea păcătoșilor. M-am rugat în inima mea ca acele multe persoane care mi-au fost încredințate spre învățare să nu fie, datorită neglijenței sau greșelilor mele, ca niște oi fără păstor, nici ca niște orbi conduși de un alt orb, ci mai degrabă ca eu să primesc harul de a propovădui, la timp și ne la timp, cu credincioșie, adevărurile simple și nealterate ale Evangheliei, spre slava lui Dumnezeu și prosperitatea bisericii Sale.

În acea clipă, aproape de baza drumului care ducea către curtea bisericii, l-am observat pe un prieten pe care nu mă așteptam să îl întâlnesc la o astfel de distanță de casa lui. Era venerabilul lăptar. Venise urcând agale, sprijinindu-se cu o mână de bastonul său de nădejde, și cu cealaltă de brațul unui tânăr, binecunoscut mie, care părea foarte bucuros să întâlnească un astfel de tovarăș pe drumul său.

Când l-am văzut, mă aflam undeva, pe vârful unuia din malurile care formau drumul din spatele bisericii. Cei doi au trecut la câteva zeci de metri în fața mea. Din cauza

unui copac stufos, eram ascuns privirilor lor. Vorbeau despre îndurările lui Dumnezeu și despre bogățiile nepătrunse ale harului Său. Lăptarul îi spunea tovarășului său de drum despre binecuvântarea mare pe care Domnul i-o dăduse prin fiica lui. Fața îi strălucea atunci când îi rostea numele și adesea vorbea despre ea cu apelativul *„prețioasa mea Betsy”*.

I-am întâlnit la scurt timp, câțiva metri mai jos, și i-am însoțit până la biserică.

„Domnule”, spuse bătrânul, *„v-am adus o scrisoare de la fiica mea. Sper că am ajuns la timp pentru slujbă. Un drum de șapte mile a devenit o plimbare prea lungă pentru mine. Am îmbătrânit și mă simt slab. Sunt foarte bucuros să vă văd, domnule.”*

„Cum este fiica dumneavoastră?”

„Foarte rău, domnule, foarte rău – doctorii spun că starea ei se înrăutățește. Uneori sper că se va face mai bine, dar apoi mă cuprind temerile. Știți, domnule, că am suficiente motive să o iubesc și să o prețuiesc. Ce încercare a venit peste noi! Dar Domnul știe ce este mai bine. Scuzați-mi slăbiciunile, vă rog.”

Mi-a pus apoi în mână o scrisoare, pe care am citit-o ulterior, întrucât sosise timpul pentru a merge în biserică.

Prezența acestui pelerin bătrân, reverența și dragostea specială cu care s-a alăturat în diferitele momente ale slujbei, mi-au stârnit multe gânduri de mulțumire în minte. Ele mai degrabă au îmbogățit decât să întrerupă devoțiunea mea.

În biserică, bogatul și săracul s-au așezat alături în apreciere reciprocă, recunoscând împreună că Domnul este Creatorul tuturor și că toți sunt ființe dependente de El, ridicându-și ochii la singurul Tată pentru a-și primi lucrurile atât în aspectele temporare cât și în cele spirituale. Apoi, ei se vor alătura în mormânt, acea locuință care nu face distincția între cei opulenți și cei nevoiași. Și iarăși, la scaunul de judecată al lui Hristos, cel bogat și cel sărac se vor întâlni pentru ca fiecare să-și primească potrivit cu lucrurile făcute când era în trup, fie bune, fie rele.

Atunci când adunarea s-a împrăștiat, am reintrat în dialog cu lăptarul și cu câțiva dintre săracii din turma mea, ale căror inimi păreau să fie într-o dispoziție asemănătoare. Rareori putea să spună o singură frază fără să facă vreo referință la copilul său îndrăgit. Îi plăcea să spună cât de îndurător a fost Dumnezeu cu el, prin intermediul grijii iubitoare manifestată de fiica sa. Toți creștinii adevărați simt un atașament spiritual cald față de cei care au fost folosiți de Dumnezeu în aducerea lor la cunoștința căii mântuirii, dar atunci când acel instrument este

o rudă atât de apropiată, acea relație devine cu totul specială.

Dacă prietenul meu, lăptarul, se afla în vreun pericol de a cădea în idolatrie, atunci copilul lui trebuia să fi fost idolul simțămintelor sale. Fata era sprijinul în anii bătrâneții părinților ei, și aceștia, drept răspuns, nu știau cum să ofere o recunoștință mai frumoasă a inimilor lor, pentru mângâierea și binecuvântarea pe care ea o aducea vieților lor.

În timp ce bătrânul le vorbea celorlalți despre binecuvântările Domnului venite prin fiica lui, eu mi-am aruncat privirea peste rândurile primite de la Elizabeth. După ce am citit scrisoarea, i-am spus tatălui: *„Vă mulțumesc că ați adus această scrisoare. Fiica dumneavoastră este un prieten bun și credincios, la fel ca și dumneavoastră. Spuneți-i cât de mult prețuiesc prietenia ei, și că sunt recunoscător pentru multele gânduri deosebite pe care le-a exprimat aici. Dați-i binecuvântarea mea și asigurați-o că, cu cât mai des îmi scrie, cu atât mai mulțumitor voi fi."*

Ochii vioi ai lăptarului au licărit de plăcere când i-am vorbit. Aprecierea pentru fiica sa, Elizabeth, era o coardă care nu putea fi atinsă fără a face ca orice nerv al ființei sale să vibreze.

Vocea lui aproape că a amuțit când mi-a răspuns. Lacrimile și-au făcut apariția în ochii lui, mâna i-a tremu-

rat când mi-a întins-o, iar inima îi era plină. Singurul lucru pe care l-a putut spune a fost acesta: *„Domnule, un bătrânel sărman vă mulțumește pentru bunătatea pe care ați arătat-o lui și familiei sale. Domnul să vă binecuvânteze! Sper să vă pot vedea din nou."*

Și ne-am despărțit în scurt timp.

5

CREȘTERE RAPIDĂ ÎN HAR

Nu este un lucru rar observat că, atunci când Domnul dorește să ia la Sine pe oricare din ucenicii Săi credincioși, mai ales într-o perioadă timpurie a vieții lor, aceștia cresc rapid în experimentarea adevărurilor divine. Roadele Duhului se coc rapid, pe măsură ce ei se apropie de finalul existenței lor pământești. Ei cresc în mod special în smerenie, printr-o experimentare profundă a corupției interioare și printr-o vedere tot mai clară a caracterului perfect al Mântuitorului. Boala și slăbiciunea trupească fac ca gândurile cu privire la veșnicie să se întoarcă cu o frecvență mai mare și cu o putere deosebită. Marile întrebări privitoare la mântuirea personală, calitatea credinței lor, sinceritatea dragostei lor și puritatea speranței lor sunt ridicate continuu.

Într-un astfel de timp, realitățile nevăzute ocupă o porțiune tot mai mare a gândurilor lor, cel puțin comparativ cu vremea de dinainte. Starea existenței dincolo de mormânt, lumea invizibilă, starea ireversibilă a celor morți, judecata viitoare, separarea totală de orice lucru pământesc, despărțirea trupului și a duhului, și reunirea solemnă din ceasul învierii – acestea sunt subiectele meditațiilor lor, care îi cheamă în inimile lor la o lucrare serioasă. Indiferent care ar fi mângâierile pe care le primesc din partea Duhului lui Dumnezeu, ei devin totuși de două ori mai atenți să își cerceteze starea și să verifice dacă sunt cu adevărat în credință. Făcând aceasta, ei pot să treacă uneori prin lupte interioare de o natură deranjantă și întunecată. Totuși, din aceste lupte ies precum aurul încercat în foc. Chiar dacă, pentru câtva timp, ei seamănă cu lacrimi, în curând culeg cu cântări de veselie.

Așa cum știuleții de porumb se pregătesc pentru recoltă, plecându-și capetele către pământ, așa și credincioșii își smeresc sufletele, văzându-și mai mult ca niciodată imperfecțiunile și adesea exprimând, într-un limbaj ferm, conștientizarea acestei neputințe pământești. Totuși, ei își găsesc pacea într-o siguranță crescândă pentru dragostea lui Dumnezeu, prin Hristos Isus. Cu cât se apropie mai mult de odihna lor veșnică, cu atât ei devin mai smeriți, dar fără a fi inutili în sfera lor de influență. Ei se simt cu atât mai doritori să îmbunătățească orice dar pe

care îl au, spre gloria lui Dumnezeu, și să își folosească orice talant, știind că timpul este scurt.

Am observat acest adevăr împlinindu-se de-a lungul timpului în starea fiicei lăptarului.

Starea de sănătate tot mai precară părea să indice care este voia lui Dumnezeu cu privire la ea. Dar caracterul, comportamentul și experimentarea favorii divine de către ea au crescut în strălucire pe măsură ce soarele vieții ei pământești se apropia de orizont. Voi așterne acum pe hârtie ultima ei scrisoare, cu excepția unei note foarte scurte, pe care am primit-o de la ea după aceea. Această scrisoare mi se pare că poartă semnele unei cercetări tot mai profunde a inimii sale, și a unei dependențe mai depline față de îndurarea fără plată a lui Dumnezeu.

Scrisoarea reînvie imaginea celei decedate și multele conversații folositoare de care m-am bucurat în compania ei și a părinților ei. De asemenea, mi-a întărit convingerea că îmi sunt tot mai îndrăgite amintirile evlaviei oamenilor simpli de la țară și mă ajută să anticipez bucuriile acelei zile, când duhurile sfinților glorificați vor fi reunite cu trupurile lor și când vom fi împreună pe veșnicie, cu Domnul.

Autoarea tuturor acestor scrisori nici nu și-a imaginat, atunci când le-a scris, că ar putea ajunge vreodată să fie expuse ochiului public. Faptul că acum sunt publi-

cate vine din convingerea că prietenii acestei tinere evlavioase le vor prețui la valoarea lor reală. De asemenea, nutresc speranța că Dumnezeu va găsi plăcere, în voia Sa, să onoreze aceste amintiri spre zidirea celor ce încă sunt în viață.

„Domnule Reverend,

Având în vedere permisiunea pe care mi-ați dat-o, în bunătatea dumneavoastră, îmi iau libertatea să vă necăjesc cu încă una din scrisorile mele. Și sper că aveți o bună măsură din smerenia, blândețea și bunătatea Stăpânului dumneavoastră binecuvântat, pentru a nu vă simți ofensat de o ființă neștiutoare, simplă și săracă, ale cărei intenții sunt totuși curate și sincere. Dorința mea este ca eu, un vas slab al harului Său, să glorific Numele Lui pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o. Fie ca Domnul să mă călăuzească prin sfatul și înțelepciunea Lui! Fie ca El să mă umbrească cu prezența Sa, ca să pot sta sub stindardul dragostei Sale, și să găsesc mângâierile Duhului Său binecuvântat, care sunt dulci și revigorante pentru sufletul meu!

Atunci când simt că nu sunt nimic și că Dumnezeu este totul în tot, pot să zbor cu toată inima la El, spunându-i: „Doamne, ajută-mă! Doamne, învață-mă! Fii Profetul, Preotul și Împăratul meu! Fă-mă să cunosc învățătura harului Tău și să fiu părtașă dragostei Tale!" Dacă am trăi mai aproape de Dumnezeu, ce ușă deschisă am avea la El! Ce părtășie scumpă am avea cu Dumnezeul

dragostei! El este marele EU SUNT. Ce Nume glorios! Îngerii se pleacă înaintea Lui cu tremur și uimire și, cu o dragoste smerită, Îl adoră și I se închină. Așa, nevrednică fiind, am descoperit prin experiență că, pe măsură ce văd mai clar măreția și bunătatea lui Dumnezeu, și cu cât mai aproape sper să am părtășie cu El, prin Duhul dragostei Sale, cu atât am devenit mai smerită și mai scârbită de propria persoană.

Dar, din nefericire, sunt nevoită să spun în fiecare zi: „Doamne, cât de puțin Te iubesc, cât de departe trăiesc de Tine și cât de puțin mă asemăn cu Tine în smerenie!" Totuși, dorința inimii mele este să Îl iubesc și să Îl slujesc mai bine. Consider că modalitatea prin care Dumnezeu mă binecuvântează mai mult și într-un fel mai special este aceea când mă alătur credincioșilor în slujirea Lui publică. Acestea sunt instrumentele prin care chiar îmi oferă și toarnă asupra mea bogățiile harului Său și dragostea Lui prețioasă. Și cu adevărat am descoperit că astfel de momente sunt perioade de înviorare și întărire, în prezența Domnului. Apoi, pot să văd, în nădejde, un interes crescând în legătură cu legământul dragostei Lui, și Îl laud pentru îndurarea pe care o arată față de cel mai mare dintre păcătoși.

Doresc cu toată puterea să fiu mai statornică pe căile Lui și să Îl onorez ascultând de El, bucurându-mă astfel de zâmbetul favorii Sale. În mijlocul tuturor suferințelor exterioare, mă rog ca să Îl cunosc pe Hristos și puterea învierii Lui, în sufletul meu. Dacă aș fi mereu așa, vara ar dura tot anul. Voința mea ar fi atunci pierdută într-

un mod suav în voia lui Dumnezeu și aș simți o acceptare față de orice lucrare a providenței și harului Său, spunând „voia Domnului este bună, iar înțelepciunea Lui infinită nu poate greși". Astfel, răbdarea și-ar face lucrarea ei perfectă.

Dar, vai! Păcatul și necredința întrerup adesea, mult prea adesea, această dispoziție, și mă fac să mă plec înaintea lui Dumnezeu cu lacrimi de tristețe. Mă gândesc adesea ce fericire ar fi dacă dragostea Lui ar fi atât de adânc înrădăcinată în inima mea, încât să mă supun cu toată dorința față de El și să dau morții în mod gradual puterea încăpățânării, a patimii și mândriei. Aceste lucruri nu pot să izvorască decât dintr-o nădejde bună că, prin har, suntem spălați în acel sânge prețios care ne curăță de orice pată păcătoasă și ne face făpturi noi în Hristos. O, dacă am fi martorii fericiți ai puterii mântuitoare și ai virtuții acelui râu vindecător care curge din izvorul dragostei veșnice!

Domnule, credința mea este adesea prea slabă. Ați putea fi atât de bun încât să îmi spuneți care sunt cele mai bune modalități de a o întări? Adesea mă gândesc cât de simplu ne spune Domnul: doar crede, și vei fi mântuit! Trebuie să ai doar credință, toate lucrurile sunt posibile celui care crede. Cât de mult îmi doresc să pot îndepărta toți acei munți care împiedică să cadă asupra mea lumina harului Său, așa încât, având acces deplin la Dumnezeu prin Duhul Lui veșnic binecuvântat, să pot avea părtășie cu El, în dragoste, ca și cu cel mai apropiat prieten. Ce favoare ne face Dumnezeu nouă, unor viermi! Și

totuși, ne place să murmurăm și să ne plângem. El ar putea foarte bine să spună: „Ce să vă mai fac și nu v-am făcut? Am fost Eu cumva necredincios sau lipsit de bunătate față de copiii Mei puțin credincioși și care dau înapoi?"

Domnule, aș vrea să nu vă întristez, așa cum am făcut-o în trecut. Am nevoie de sfatul și rugăciunile dumneavoastră în această privință. Cât de revigorantă este vorba aceluia care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, care poartă chipul și asemănarea Lui!

Da, oricât ar fi de încântătoare conversația cu credincioșii adevărați pe pământ, ale căror inimi sunt înălțate către lucrurile de sus, totuși ce este ea față de acea zi fericită în care toți vom fi primiți în ținuturile strălucitoare, unde cu toții ne vom aținti privirile și vom admira pe vecie un Dumnezeu al dragostei, pe fața zâmbitoare a Fiului Său, care este întruchiparea Tatălui și strălucirea gloriei Sale! Atunci, fiind găsiți în El, vom fi primiți de oastea nenumărată a îngerilor, care așteaptă în jurul tronului Său.

Vreau, domnule, ca, între timp, să îmi iau crucea și să o duc sub stăpânirea Lui, a Aceluia care, pentru slava care Îi era pusă înainte, a îndurat crucea, a disprețuit rușinea și acum este înălțat la dreapta Tatălui, în măreție! Vă mulțumesc pentru libertatea pe care mi-ați dat-o să vă scriu. Simt că sănătatea mi se înrăutățește, și găsesc în comunicarea acestor gânduri către dumneavoastră un fel de mângâiere într-un ceas al durerii și slăbiciunii.

Sper că vă continuați lucrarea și slujirea bucurându-vă, ca să primiți harul de a mulțumi lui Dumnezeu, care este Dătătorul oricărui dar bun, spiritual, temporal și providențial, spre binecuvântarea dumneavoastră și a lucrării pe care o faceți. Nu mă îndoiesc că vă întâlniți adesea cu circumstanțe care nu sunt plăcute firii, dar, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, în final toate sunt de folos. Ele sunt plănuite prin har pentru a ne face și a ne păstra smeriți. Aceste dificultăți și piedici despre care mi-ați vorbit vor dispărea, sunt sigură.

Tata și mama sunt bolnavi, ca de obicei, dar eu sper ca ei să crească în harul, în cunoștința și dragostea Domnului Isus Hristos. Dorința mea cea mai mare de a trăi este de dragul lor, spre binele lor. Pare că a trecut multă vreme de când nu v-am văzut. Sunt aproape rușinată să vă cer să mai treceți odată în vizită pe la coliba noastră, să îi vizitați pe cei care sunt mult sub starea dumneavoastră. Dar, dacă nu puteți veni, voi fi foarte bucuroasă dacă veți putea să scrieți câteva rânduri. Aș vrea să îmi cer iertare pentru scrisoarea mea, căci nu sunt foarte pricepută la scris, acesta fiind un aspect pe care l-am neglijat când am fost mai tânără. M-am dedicat destul de mult citirii, dar nu și scrierii și, de aceea, acum sunt prea slabă și firavă ca să mai pot învăța.

Aud câteodată de persoane din adunarea dumneavoastră care ajung să fie mai serioase cu privire la mântuirea lor. Acest lucru îmi dă bucurie și, dacă este adevărat, sunt sigură că vă bucură și pe dumneavoastră. Tânjesc după Evanghelia curată a lui Hristos, după predicarea ei

în fiecare biserică din lume și după timpul când cu toții Îl vom cunoaște, Îl vom iubi și ne vom teme de Domnul. Îmi doresc ca Duhul lui Dumnezeu să ne facă pe toți o inimă și un gând în Hristos, marea noastră Căpetenie. Știu că cea mai mare bucurie a noastră va fi în a ne strădui mult pentru gloria lui Dumnezeu, spre salvarea sufletelor oamenilor. Slujiți unui Stăpân bun. Veți avea o răsplată sigură. Mă rog ca Dumnezeu să vă dea tărie, potrivit cu încercările din fiecare zi.

Vă rog, domnule, să nu vă simțiți jignit de libertatea pe care mi-am luat-o și de modalitatea în care v-am scris. Vă trimit în același timp recunoștința și dragostea părinților mei.

Slujitoarea dumneavoastră umilă în Hristos,

Elizabeth Wallbridge."

6

DECLINUL SĂNĂTĂȚII. MĂRTURIA CONVERTIRII

Atunci când trec printr-o țară, călătorii obișnuiesc să se oprească pentru a se întreba ce anume reprezintă clădirile splendide pe care le descoperă printre copaci sau pe câmpiile din jurul lor. Titlurile, bogățiile sau caracterul stăpânilor respectivelor clădiri atrag multă atenție. Casele elegante, mobila costisitoare, tablourile valoroase, grădinile frumoase și aranjamentele sofisticate sunt lucruri admirate de toți oamenii. De asemenea, poziția socială, moda, gusturile și bogățiile proprietarului oferă subiecte ample pentru discuții antrenante. În același timp, coliba săracului trece neobservată. Totuși, o astfel de colibă poate adesea să adăpostească în ea o comoară de o valoare infinit mai mare decât palatul somptuos al bogatului, poate chiar perla de mare preț. Dacă aceasta se găsește în inima sărmanului țăran, ea se dovedește o comoară de o

valoare inestimabilă, și va străluci printre cele mai luminoase ornamente din coroana Răscumpărătorului, în acea zi, când El va ridica la cer pietrele Sale prețioase.

Astfel, chiar dacă în drumul lui își poate aduce partea de aplauze pentru decorurile bogaților și nu rămâne insensibil la frumusețile și măreția ce pot fi văzute în lumea aceasta, călătorul creștin nu poate trece cu vederea starea smerită a săracului. Și dacă el va descoperi că evlavia adevărată și harul se găsesc sub acel acoperiș neînsemnat, își poate aminti astfel de afirmațiile din Cuvântul lui Dumnezeu. El poate vedea cu admirație că *„așa vorbește Cel PreaÎnalt, a Cărui locuință este veșnică și al Cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite””* (Isaia 57:15). Și, chiar dacă cerul este tronul Său și pământul așternutul picioarelor Sale, totuși, atunci când o casă este zidită și un loc de odihnă este căutat pentru Sine, El spune: *„‚Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți, și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință? Toate aceste lucruri, doar mâna Mea le-a făcut, și toate și-au căpătat astfel ființa’, zice Domnul. ‚Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu’”* (Isaia 66:1-2).

Când găsim o astfel de casă, este bine să fie cu adevărat trăită acea inscripție de pe pereți, care spune: *Aici locuiește Domnul*. De aceea, credința oamenilor săraci nu poate trece neobservată, și este bine ca, în călătoriile noastre, să ne așezăm și să stăm de vorbă cu cel sărman, chiar dacă, în aparență, poate fi disprețuit de ceilalți. Eu am avut multe astfel de discuții sub acoperișul unde locuiau lăptarul și mica sa familie.

În curând, am observat că sănătatea fetei scădea rapid. Boala de plămâni o istovea, lucru de care Dumnezeu s-a folosit pentru a îndepărta de pe acest pământ mii de oameni în fiecare an, boală care o afecta și pe ea tot mai evident. Privirea tot mai întunecată, tusea deranjantă și culoarea tot mai roșie din obraji, pe care o afișa tot mai des, prevesteau apropierea morții sale.

M-am gândit adesea ce teren util pentru atenția plină de dragoste a predicatorilor și prietenilor creștini se deschide odată cu atacurile frecvente și devastatoare ale acestei boli. Cât de multe oportunități prețioase sunt irosite zilnic, acolo unde Providența pare să deschidă atât de clar calea, atât pentru timp cât și pentru învățătură serioasă și evlavioasă. Deși s-ar putea spune despre mulți că *„nu au cunoscut calea păcii”,* trist este că niciun prieten creștin nu s-a apropiat de ei ca să-i avertizeze *„să fugă de mânia viitoare”.*

Dar fiica lăptarului devenise obișnuită, din fericire, cu lucrurile care țineau de pacea ei veșnică, înainte ca boala aceea necruțătoare să prindă rădăcini adânci în trupul ei. În vizitele pe care i le-am făcut, aș putea spune că am primit mai multe informații decât am dat. Mintea ei era ca o comoară bogată, ca un cufăr cu adevăruri divine, iar dialogul cu ea era cu adevărat ziditor. Amintirea acestor discuții produce și acum un sentiment de recunoștință în inima mea.

Într-o zi, am primit o scurtă scrisoare conținând următoarele cuvinte:

„Stimate Domn,

Aș fi foarte recunoscătoare ca, dacă timpul vă permite, să veniți să vizitați un păcătos sărman și nevrednic, căci clepsidra mea este aproape gata, dar eu sper că pot să-I cer lui Hristos să fie prețios sufletului meu. Discuția mea cu dumneavoastră a fost întotdeauna o binecuvântare pentru mine, și acum simt că am nevoie de ea mai mult ca oricând. Tata și mama vă trimit salutările lor.

De la slujitoarea Dvs. ascultătoare și nevrednică,

Elizabeth Wallbridge."

Am ascultat de cererea ei chiar în acea după-amiază. Soția lăptarului mi-a deschis ușa la sosire. Atunci când a dat ușor din cap, în tăcere, lacrimile îi curgeau șiroi pe obraji. Inima îi era plină. A încercat să vorbească, dar nu putea. I-am strâns mâna, spunându-i:

„Doamnă dragă, totul este în regulă, pentru că se află în mâna Domnului înțelepciunii și a îndurării”.

„Oh, draga mea Betsy, scumpa mea fată, se simte atât de rău, domnule. Ce mă voi face fără ea? Eu mă gândeam că voi merge înaintea ei în mormânt, dar…”

„Dar Domnul consideră că este mai bine ca, înainte ca dumneata să mori, să vezi cum copilul dumitale merge în siguranță acasă, în glorie. Nu este oare asta o expresie a îndurării?”

„O, domnule, eu sunt foarte bătrână și slabă, iar ea este un copil drag, stâlpul și ajutorul unei sărmane ființe bătrâne, ca mine.”

Înaintând, am văzut-o pe Elizabeth așezată lângă sobă, susținută de niște perne într-un scaun și purtând pe fața ei toate semnele unui declin rapid al sănătății și al unei morți care se apropia cu repeziciune. Mi se părea, la acel moment, că se află la trei sau patru săptămâni depărtare de sfârșitul ei. Pe față a afișat un zâmbet de satisfacție prietenoasă, care i-a luminat chipul palid.

„Este un gest cu adevărat foarte frumos, domnule,” spuse Elizabeth, *„să veniți atât de repede după ce v-am chemat. Vedeți că zilnic mă prăpădesc și nu mai pot continua viața pe acest pământ. Inima și trupul îmi cedează, dar Dumnezeu este puterea ființei mele slabe, și cred că El va fi partea mea de moștenire pe vecie.”*

Conversația care urmează a fost ocazional întreruptă de reprizele ei de tuse și de neputința de a respira. Tonul vocii era clar, chiar dacă slab. Purtarea ei era serioasă și reținută. Privirea, chiar dacă mai pierdută decât anterior, nu era lipsită de vioiciune, atunci când vorbea. Am admirat frecvent limbajul atent, folosit pentru exprimarea ideilor ei, ca și consecvența biblică folosită în comunicarea gândurilor sale. Avea din fire o minte ageră, dar harul, după cum este cazul cu toți oamenii, a îmbunătățit mult acest lucru. Dar, de această dată, n-am putut să nu observ și să nu mă gândesc la faptul că harul o ajuta în mod special. Toată tăria harului și a ființei ei păreau să fie puse la lucru în acea zi.

După ce m-am așezat între fiică și mamă – mama ațintindu-și nerăbdător ochii îndureraţi asupra copilului în timp ce noi vorbeam – i-am spus lui Elizabeth:

„Trag nădejde că te bucuri de un sentiment al prezenței lui Dumnezeu și că poți să lași totul asupra Aceluia care a fost cu tine (1 Cronici 17:8), care te-a păzit în toate locurile pe unde ai umblat (Geneza 28:15) și care te va duce în țara bucuriei depline, unde domnesc sfinții, în nemurire."

„Cred că pot simți asta, domnule. În ultima vreme, mintea mi-a fost întunecată de câteva ori, dar cred că s-a datorat parțial slăbiciunii mari și a suferinței din trupul meu, dar și în parte invidiei dușmanului meu spiritual, care ar

vrea să mă convingă de faptul că Hristos nu mă iubește și că tot ceea ce am făcut a fost să mă amăgesc singură."

„Dar tu nu cedezi în fața aluziilor lui, nu-i așa? Ai putea să te îndoiești, în ciuda numeroaselor dovezi ale îndurării lui Dumnezeu, atât din trecut cât și din prezent?"

„Nu, domnule, sunt încă suficient de capabilă să păstrez în mintea mea dovezile clare ale dragostei Lui. Nu vreau să adaug păcatelor mele și pe acela al nerecunoașterii bunătății dovedite a lui Dumnezeu față de sufletul meu. Vreau să recunosc bunătatea Lui, spre lauda și slava Lui."

„Cum apreciezi tu starea în care erai înainte de a fi chemată la mântuire, prin harul Lui?"

„Domnule, am fost o fată mândră, nepăsătoare în ce privește sufletul meu, dar foarte preocupată de haine și lucrurile scumpe. Am iubit lumea și lucrurile care sunt în lume. Am trăit muncind printre oameni lumești și n-am avut niciodată parte de fericirea unei familii în care închinarea să fie prețuită iar sufletele slujitorilor să fie îngrijite spiritual, de către stăpâni. Mergeam duminica la biserică, dar mergeam din curiozitatea de a vedea ce se mai întâmplă sau de a fi văzută, nicidecum pentru a mă ruga sau pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Credeam că sunt un om suficient de bun pentru a fi mântuit și disprețuiam, ba chiar râdeam adesea de oamenii religioși. Dar mă aflam într-un mare întuneric. Nu cunoșteam nimic în legătură cu mântuirea și calea

mântuirii. Nu m-am rugat niciodată, și nici nu eram conștientă de starea groaznic de periculoasă a omului care nu se roagă. Am fost dornică să îmi păstrez o reputație de slujitor bun, și mă simțeam deseori un om important când ceilalți mă lăudau. În comportamentul meu, am fost o persoană relativ morală și decentă, dar dintr-o politețe lumească și pământească. Totuși, eram o străină față de Dumnezeu și față de Hristos. Îmi neglijasem sufletul și, dacă aș fi murit într-o astfel de stare, cu siguranță că Iadul ar fi fost destinul meu."

„Cât de mult timp a durat de când ai auzit predica despre care tu crezi că, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, a produs convertirea ta?"

„Aproape cinci ani."

„Cum s-a întâmplat?"

„Am auzit că un anume domn ____ avea să predice la biserică, după ce a fost abătut de vânturi potrivnice de la îmbarcarea pe un vapor, în calitate de capelan, pentru a merge într-un ținut îndepărtat, în misiune. Mulți m-au sfătuit să nu merg la predica lui, de teamă că îmi va suci mintea, pentru că, spuneau ei, omul acela vorbește lucruri ciudate. Dar curiozitatea, ca și oportunitatea de a mă afișa acolo într-o rochie nouă, de care eram foarte mândră, m-au convins să cer permisiunea stăpânei mele de a merge. Dar, domnule, cu adevărat nu aveam niciun alt motiv decât deșertăciunea și curiozitatea. Totuși, Dumnezeu a rânduit să se folosească de acest lucru spre gloria Sa.

Am mers astfel la biserică și, când am ajuns, am văzut o mare mulțime de oameni adunată acolo. Mă gândesc adesea la felul contrar în care gândeam înainte și după acel moment. Pentru o clipă, indiferentă față de închinarea la Dumnezeu, am privit în jurul meu și m-am arătat nerăbdătoare să atrag atenția către mine. Rochia pe care o purtam, ca și în cazul multor fete prostuțe și vanitoase, era mult peste starea mea socială, și foarte diferită de ceea ce ar fi fost potrivit unei sărmane păcătoasă, care are un simțământ de modestie, și decență. Starea inimii mele era suficient de vizibilă dacă te uitai la finețea hainelor mele.

După câtva timp, acel predicator a citit următorul text: „fiți împodobiți cu smerenie" (1 Petru 5:5). Apoi a făcut o comparație între împodobirea trupului și cea a sufletului. La începutul predicii lui, am început să mă simt rușinată de pasiunea mea pentru haine și podoabe fine și luxoase. Dar atunci când a ajuns la descrierea podoabelor mântuirii, cu care este îmbrăcat un creștin, am simțit ca și cum, cu o putere imensă, sufletul meu a ajuns descoperit și gol. Am văzut că nu aveam nici smerenia menționată în text și nici vreuna din trăsăturile adevăratului creștin. Mă uitam la rochia mea pompoasă și m-am înroșit din cauza mândriei mele. Mă uitam la predicator și mi se părea ca un mesager care era trimis din cer ca să îmi deschidă ochii. Am privit apoi la congregație și mă întrebam dacă vreunul dintre cei prezenți simțea ce simțeam eu. Mă uitam în inima mea și o vedeam plină de

stricăciune. În timp ce predicatorul vorbea, eu parcă tremuram și am simțit o atracție puternică a inimii față de cuvintele pe care el le spunea.

Predicatorul a explicat apoi bogățiile harului divin, manifestate în felul în care Dumnezeu mântuiește pe păcătos. Am fost uimită să constat ce făcusem eu în realitate în toate zilele vieții mele de până atunci. El L-a descris apoi pe Hristos, dându-ne exemplul Lui blând, smerit și umil. Mă simțeam atât de mândră, deșartă, arogantă, concentrată pe propria persoană. Apoi el L-a reprezentat de Hristos ca fiind „Înțelepciunea". Mi-am simțit atunci ignoranța. După aceea, L-a prezentat pe Hristos drept „Neprihănirea". Atunci am fost convinsă de vinovăția mea. L-a prezentat apoi pe Hristos drept „Sfințirea", moment în care mi-am văzut corupția inimii. L-a propovăduit apoi drept „Răscumpărarea", și mi-am conștientizat robia față de păcat și starea de captivitate față de Satana (1 Corinteni 1:31). Apoi predicatorul a concluzionat cu o adresare din inimă celor păcătoși, prin care i-a îndemnat să fugă de mânia viitoare, să arunce deoparte dragostea față de podoabe exterioare, pământești, și să se îmbrace cu Hristos, cu adevărata smerenie (Matei 3:7, Coloseni 3:8-10, 1 Petru 5:5).

Din acel ceas, n-am mai pierdut niciodată din vedere valoarea sufletului meu și pericolul stării de om păcătos. L-

am binecuvântat în sinea mea pe Dumnezeu pentru acea predică, chiar dacă mintea îmi era încă într-o stare de mare confuzie.

Predicatorul mi-a așezat în fața ochilor patima care îmi stăpânea inima, anume mândria și fala cu lucrurile exterioare. Prin harul lui Dumnezeu, acest lucru a fost folosit de El pentru trezirea sufletului meu. Aș fi foarte fericită, domnule, dacă multe fete sărmane ca mine ar fi întoarse de la dragostea pentru frumusețea exterioară, pentru a căuta acea frumusețe care este incoruptibilă, anume podoaba unui duh blând și smerit, care, înaintea lui Dumnezeu, este de mare preț.

Cea mai mare parte a acelei congregații, neobișnuită cu astfel de predici credincioase și biblice, n-a agreat deloc severitatea predicatorului și s-a plâns de acesta. Totuși, au fost câțiva, după cum am descoperit ceva mai târziu, câțiva ca mine, care au fost profund afectați și și-au dorit din toată inima să îl audă din nou. Dar acel predicator nu a mai fost invitat niciodată acolo.

Din acea clipă, prin rugăciune, citirea Bibliei și meditație, am fost condusă să-mi văd starea pierdută, de om păcătos, și să conștientizez marea îndurare a lui Dumnezeu, arătată prin Isus Hristos, spre ridicarea mea, ca păcătos sărman, o mână de praf și cenușă, la părtășia fericirii glorioase a cerului. Domnule, ce Mântuitor măreț am găsit! El este pen-

tru mine mai mult decât aș putea să cer sau să doresc. În plinătatea Lui, am descoperit tot ceea ce putea acoperi sărăcia mea. La sânul Lui am găsit un loc de odihnă față de toate păcatele și întristările mele. În Cuvântul Lui, am găsit putere împotriva îndoielii și necredinței."

„N-ai fost curând convinsă", am spus eu, *„că mântuirea ta trebuie să fie un act al harului exclusiv al lui Dumnezeu, doar al Lui, total independent de faptele tale anterioare sau de meritele tale?"*

„Domnule, ce altceva fuseseră faptele mele înainte de a auzi acea predică, dacă nu lucruri rele, carnale, egoiste și păgâne? Gândurile inimii mele, din tinerețea mea, fuseseră tot timpul îndreptate către rău. Cât privește meritele mele, nu erau decât meritele unei creaturi căzute, depravate și nepăsătoare, care nu prețuia nici Legea, și nici Evanghelia. Da, domnule, am văzut imediat acest lucru, am văzut că, dacă era să fiu mântuită, acest lucru trebuia să fie obligatoriu doar prin îndurarea lui Dumnezeu și că întreaga laudă și cinste pentru această lucrare trebuia să fie doar a Lui, de la început până la sfârșit."

„Ce schimbare ai observat în tine în ce privește relația ta cu lumea?", am adăugat eu.

„Totul mi se părea deșertăciune. Mi se părea necesar ca, pentru pacea sufletului meu, să ies afară dintre ei și să mă separ de lumea aceasta în felul ei de gândire și viețuire.

M-am dedicat rugăciunii și astfel am petrecut multe ore prețioase de părtășie încântătoare, în taină, cu Dumnezeu. Mi-am deplâns adesea păcatele, și uneori aveam conflicte mari cu necredința, frica și ispita, temându-mă că mă voi întoarce înapoi la căile mele vechi. O mulțime de piedici și-au făcut apariția în calea mea. Dar Acela care m-a iubit cu o dragoste veșnică, m-a condus prin bunătatea și îndurarea Lui, mi-a arătat calea păcii, și m-a întărit gradual în hotărârea mea de a trăi o viață nouă, învățându-mă că, întrucât fără El nu aș putea face nimic, sunt chemată să fac toate lucrurile prin puterea tăriei Lui."

„Ai descoperit circumstanțe dificile, care izvorau din schimbarea principiilor tale și a practicii vieții?"

„Da, domnule, am văzut asta în fiecare zi a vieții mele. Am fost subiectul derâderii din partea unora, a batjocurii din partea altora, a disprețului din partea dușmanilor și a milei din partea prietenilor. Am fost numită ipocrită, sfântă, amăgitoare și multe alte lucruri, care au fost spuse cu scopul de a mă portretiza înaintea lumii ca pe o ființă vrednică de a fi urâtă. Dar eu am considerat ocara crucii drept o cinste. I-am iertat și m-am rugat pentru persecutorii mei, amintindu-mi că eu însumi mă purtasem, cu puțină vreme în urmă, la fel față de alții. M-am gândit și la faptul că Hristos a îndurat batjocură din partea păcătoșilor și, întrucât niciun ucenic nu este mai presus decât învățătorul lui, m-am bucurat să fiu în orice fel părtașă suferințelor Lui."

„Ce ai simțit apoi pentru rudele tale de acasă?"

„Este adevărat, domnule, că rudele mele nu au fost niciodată departe de gândurile mele. Dar, după convertirea mea, m-am rugat continuu pentru ele și am avut o dorință fierbinte să le fac bine. În mod particular, am simțit această îndatorire față de părinții mei, pentru că îmbătrâneau pe zi ce trecea și erau foarte ignoranți, trăind în întuneric în ce privește religia."

„Așa este", a întrerupt-o atunci mama ei, suspinând, *„eram cu adevărat ignoranți și trăiam în întuneric, păcătoși și ticăloși, până când draga noastră Elizabeth, draga de ea, acest drag copil, domnule, L-a adus pe Hristos Isus în casa părinților ei sărmani."*

„Nu, dragă mamă, spune mai degrabă că Hristos Isus v-a adus fiica acasă pentru a vă spune ce bine a făcut El sufletului ei și, sper eu, și sufletelor voastre."

În acest moment, lăptarul a intrat cu două găletușe de lapte atârnate de jugul de pe umerii săi. Stătuse acolo vreme de câteva minute, în spatele ușii pe jumătate deschise, și auzise ultimele fraze din gura soției și fiicei sale.

„Binecuvântarea și îndurarea să fie peste ea", adăugă el, *„căci este foarte adevărat. Ea a părăsit un loc de muncă foarte bun cu scopul de a trăi aici, cu noi, să ne ajute atât trupește cât și sufletește. Domnule, așa-i că arată foarte bolnavă? Cred că nu mai are mult de trăit."*

„Lăsați asta în seama Domnului”, spuse Elizabeth. *„Toate zilele noastre sunt în mâna Lui și e un lucru foarte bun că așa stau lucrurile. Eu sunt gata să plec. Nu ești și tu gata, tată, să te desparți de mine, lăsându-mă în mâinile Aceluia care m-a adus pe lume în brațele tale?”*

„Pune orice întrebare din lume, dar nu pe aceasta”, spuse tatăl înlăcrimat.

„Știu”, zise ea, *„tu vrei ca eu să fiu fericită.”*

„Da, da”, a răspuns el: *„Fie ca Domnul să facă cu tine ce dorește, ca și cu noi, cu toți.”*

Am întrebat-o apoi care erau mângâierile de care depindea cel mai mult acum, având în vedere moartea care se apropia.

„Domnule, totul depinde acum de Hristos. Când privesc la mine, chipul lui Hristos, pe care vreau să îl văd în inima mea este încețoșat de multe păcate, neputințe și imperfecțiuni. Dar când mă uit la Mântuitorul, El este peste măsură de atrăgător: pe chipul și în caracterul Lui nu se găsește nici măcar o pată, nici vreun nor care să afecteze cu ceva vreuna din trăsăturile Sale perfecte.

Mă gândesc la venirea Lui în trup, și asta îmi îndulcește suferințele trupești, pentru că mă gândesc că și El a avut parte de ele. Mă gândesc la ispitirea Lui, și asta mă convinge că El știe când sunt ispitită. Apoi mă gândesc la crucea Lui și astfel învăț să îmi port propria cruce. Meditez și la moartea

Sa și tânjesc să mor față de păcat, așa încât acesta să nu mai aibă stăpânire asupra mea. Uneori mă gândesc și la învierea Lui, și cred că m-a făcut și pe mine părtașă acestei învieri, căci văd că dorințele mele sunt îndreptate către lucrurile de sus. Dar cel mai mult îmi găsesc mângâierea gândindu-mă la El, văzându-L ca Mântuitorul care stă la dreapta Tatălui, mijlocind pentru mine și aducând rugăciunile mele slabe înaintea Tatălui, atât pentru mine cât și, sper, pentru dragii mei părinți.

Acestea sunt gândurile pe care, prin îndurarea Lui, le am cu privire la bunătatea Mântuitorului meu. Și ele m-au făcut să îmi doresc și să tânjesc să Îl slujesc în felul meu sărman, să mă dedic Lui și să iubesc să îmi îndeplinesc menirea, în locul în care El a găsit plăcut să mă cheme.

Dacă El nu m-ar fi susținut, aș fi căzut pe cale de mii de ori. Știu că sunt nimic fără El. El este totul în toate.

Aruncând îngrijorările asupra Lui, descopăr tărie pentru a împlini voia Sa. Mă rog să-mi dea harul să îmi pun credința în El până în ultima clipă. Nu îmi este teamă de moarte, pentru că eu cred că El a îndepărtat boldul ei. Și ce fericire mă așteaptă dincolo! Spuneți-mi, domnule, dacă am dreptate! Sper că nu sunt amăgită în vreun fel. Nu îndrăznesc să privesc, în nădejdea mea, la nimic altceva decât la plinătatea lui Hristos. Atunci când supun inima mea cercetării, mă tem să mă încred în ea, căci este amăgitoare și adesea m-

a trădat. Dar atunci când Îl întreb pe Hristos, El îmi răspunde cu promisiuni care mă întăresc și mă înviorează, nelăsând loc vreunei îndoieli cu privire la puterea și dorința Lui de a mă mântui. Eu sunt în mâinile Lui, și acolo voi rămâne. Cred că El nu mă va părăsi și nu mă va uita niciodată, ci va duce la bun sfârșit lucrarea începută în mine. El m-ai iubit și S-a dat pentru mine, iar eu cred că darurile și chemarea Lui sunt oferite fără regret. În această nădejde trăiesc eu, și așa aș vrea să mor."

M-am uitat în jurul meu în timp ce ea vorbea, și mă gândeam: *„Cu siguranță că aceasta nu poate fi decât casa lui Dumnezeu și poarta cerului"*. Toate lucrurile păreau curate, aranjate și interesante. După-amiaza aceea fusese cumva încărcată de nori întunecați, dar imediat ce soarele s-a îndreptat către apus, a strălucit luminos și cu putere în acea cameră. Razele lui se reflectau în trei sau patru direcții de pe farfuriile lucioase și albe aranjate pe rafturile de pe perete. De asemenea, reflectarea razelor soarelui pe câteva dintre cărțile creștine care stăteau acolo și care vorbeau despre nașterea, botezul, crucificarea și învierea lui Hristos, părea să le ofere o aură interesantă. Decorurile de pe acea parte a camerei erau completate cu o hartă mare a Ierusalimului, și cu un tablou care zugrăvea omul vechi și omul nou. Chiar dacă acel perete zugrăvit în alb era curat, el nu era mai curat decât restul locului și decât mobila din acea cameră. Rareori am văzut soarele luminând astfel peste încăperea sau casa vreunui credincios pe care l-am

vizitat, unde să găsesc ordinea și curățenia simplă, ca în cazul acestor oameni evlavioși și decenți, chiar dacă destul de săraci.

Această strălucire a soarelui în apus era emblematică pentru strălucirea și frumusețea finalului vieții acestei tinere, a acestui creștin care se depărta de această lume. La un moment dat, o rază s-a reflectat dintr-o oglindă pe fața tinerei. În ciuda trăsăturilor ei palide și a bolii avansate, pe fața ei se vedea o mulțumire calmă, o siguranță triumfătoare, o smerenie neschimbată și o nerăbdare tandră, care ilustrau deplin simțămintele inimii ei.

Discuția mea cu ei s-a încheiat la scurt timp, după câteva alte fraze schimbate cu plăcere, și după rostirea unei scurte rugăciuni.

Călărind înapoi spre casă în apus, peisajul părea de o liniște solemnă. Legănatul încet al vacilor ce mergeau spre casă, behăitul oilor către tovarășele lor de turmă, sunetele greierilor la apropierea nopții, murmurul din depărtare al mării, ca și ultimele zumzete ale păsărilor de zi, erau singurele lucruri care deranjau urechea, dar, ciudat, mai degrabă creșteau sentimentul unei liniști și păci în acea seară, și îmi impresionau inima. Această scenă invita la meditație, așa cum fusesem deja inspirat de recenta mea vizită. Peisajul naturii, atunci când este privit într-o oglindă creștină, aduce mereu înaintea minților noastre ilustrații foarte frumoase ale adevărului divin. Ni se face

o mare favoare că putem să ne bucurăm de ele, și în același timp să ne apropiem de Dumnezeu prin ele.

7

BIRUINȚA ÎN MOARTE

Este un lucru plăcut să știm că, în ciuda întunericului spiritual care, din nefericire, domnește peste multe părți din lumea aceasta, Dumnezeu are totuși un popor al Său. Adesea descoperim că unele persoane sunt foarte dezavantajate în ce privește mijloacele obișnuite ale harului, dar ele au fost totuși părtașe lucrurilor cu adevărat mântuitoare și, prin binecuvântarea studiului Scripturii și a rugăciunii, sunt conduse în cea mai apropiată părtășie cu Dumnezeu, devenind astfel creștini deosebit de devotați. Nu este o greșeală măruntă ca mulți dintre pretinșii creștini din zilele noastre să treacă cu vederea sau să subestimeze circumstanțe de acest fel. Din fericire, *„Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Lui”*. Totuși, există unii creștini adevărați care nu manifestă în viețile lor aceeași intensitate a dragostei pentru Dumnezeu, așa încât să pronunțe Numele lui Hristos și să se depărteze cu aceeași hotărâre de nelegiuire. Totuși, nu acesta este cazul fiicei lăptarului.

Credința ei au ajuns la maturitate în lepădare de această lume, deși ea a fost cunoscută îndeaproape de foarte puțini oameni. Totuși, ea a trăit cu folos, a plecat fericită din lumea aceasta și a lăsat în urmă o mărturie strălucitoare. Am încercat aici o prezentare firavă ai ei, dar totuși sper că am surprins influența sa.

La scurtă vreme după aceasta, am primit o veste grabnică, informându-mă că tânăra se afla pe moarte. Biletul fusese adus de un soldat, a cărui față trăda sobrietatea, evlavia și bunul simț.

„A fost trimis, domnule, de către tatăl și mama lui Elizabeth Wallbridge, la cererea ei, să vă spun cât de mult doresc toți să vă vadă. Domnule, cu adevărat Elizabeth pleacă acasă, și asta foarte repede."

„Ai apucat să o cunoști?", am replicat eu.

„De aproape o lună, domnule. Îmi place să îi vizitez pe bolnavi și, auzind de cazul ei de la o persoană serioasă care locuiește aproape de unitatea mea, m-am dus să o vizitez. Îl binecuvântez pe Dumnezeu că am făcut acest lucru. Conversația cu ea mi-a fost de mare ajutor."

„Mă bucur să văd în tine un frate de credință", am spus eu. *„Chiar dacă suntem diferiți în lucrurile exterioare, eu sper că amândoi slujim aceluiași Căpitan spiritual. Așteaptă-mă puțin, și te voi însoți pe drumul de întoarcere".*

Calul a fost pregătit repede. Tovarășul meu militar m-a însoțit pe tot drumul, îmbogățindu-l cu o conversație foarte serioasă și evlavioasă. El a vorbit despre unele mărturii remarcabile din viața fiicei lăptarului, așa cum le căpătase din discuția cu ea.

„Elizabeth este ca un diamant strălucitor, domnule”, spuse soldatul, *„și în curând va străluci mai puternic decât orice diamant pământesc”.*

Conversația a scurtat parcă distanța și durata călătoriei noastre, și astfel ne-am apropiat pe neștiute de coliba lăptarului.

Apropiindu-ne de ea, am devenit deodată tăcuți. Mintea mea și, nu mă îndoiesc, și cea a tovarășului meu, au fost deodată umplute de gândul morții, al veșniciei și mântuirii, fiind inspirate de vederea casei unde stătea un credincios aflat acum pe moarte.

În calea noastră nu părea că mai apare vreun obiect viu, cu excepția câinelui lăptarului, care stătea veghind mut la ușă. Nici măcar nu mai îndrăznea să latre la apropierea mea, așa cum făcea în trecut. Părea să fie părtaș sentimentelor triste care caracterizau starea familiei, așa încât nici măcar nu mai voia să alarmeze familia îndurerată. Tot ce a făcut a fost să înainteze puțin, până la portița îngustă a curții, după care a privit înapoi către ușa casei, ca și cum ar fi fost conștient că, în interiorul ei, domnea întristarea. Era ca și cum ar fi vrut să spună: *„Pășește cu*

grijă peste pragul casei, pentru că intri într-o casă a durerii. Inima stăpânului meu e plină de întristare."

O tăcere solemnă părea să cuprindă întreg locul, nefiind întreruptă decât de briza care unduia ulmii uriași de lângă casă, lucru care mi-a alimentat imaginația cu gândul că aceste unduiri nu erau decât niște suspine. Am deschis cu grijă ușa, dar nimeni nu mi-a ieșit în cale. Totul părea redus la tăcere. Soldatul m-a urmat și, împreună, am ajuns în capul scărilor.

„*Au sosit*", spuse o voce, pe care am recunoscut-o ca fiind vocea tatălui. „*Au sosit.*"

Apoi și-a făcut apariția în capul scării. I-am întins mâna, dar nu mi-a spus nimic. Intrând în camera de sus, am văzut-o pe bătrâna mamă și pe fiul ei înconjurând-o pe mult-iubita lor fiică și soră. Soția fiului stătea pe un scaun, cu un copilaș în brațe, plângând acolo, lângă fereastră. Alte două sau trei persoane erau prezente în cameră, gata să se ocupe de orice slujire pe care prietenia cu această familie ar fi putut să o ceară.

M-am așezat lângă pat. Mama nu putea plânge dar, din când în când, suspina profund, uitându-se când la Elizabeth, când la mine. Lacrimi mari alunecau pe obrajii fratelui, aducând mărturia unei prețuiri speciale. Bătrânul tată stătea la capul patului, rezemat de el și incapabil să-și ia ochii de la copilul de care avea să se despartă în curând.

Ochii lui Elizabeth erau închiși, și, de aceea, încă nu își dăduse seama că ajunsesem acolo. Dar pe fața ei, chiar dacă palidă și trasă, pacea lui Dumnezeu care întrece orice cunoștință lăsa un semn al unui calm triumfător.

După o scurtă pauză, soldatul mi-a întins în tăcere o Biblie, arătându-mi cu degetul pasajul din 1 Corinteni 15:55-57. Atunci, am întrerupt tăcerea, citind acele versete: *„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?" Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!"*

La auzul acestor cuvinte, ochii lui Elizabeth s-au deschis, și ceva ca o rază de lumină divină a strălucit pe fața ei, spunând: *„Biruință! Biruință! Prin Domnul nostru Isus Hristos".*

Apoi s-a așternut din nou pe pat, cu ochii închiși, stând acolo ca și cum nimeni n-ar mai fi fost prezent.

„Dumnezeu să fie lăudat pentru biruința credinței", am spus eu.

„Amin", a răspuns soldatul.

Privirea ridicată a lăptarului a trădat faptul că acel *Amin* era și în inima lui, chiar dacă buzele n-au reușit să îl rostească.

Pentru scurt timp, trupul muribund al tinerei femei părea că se luptă cu respirația, apoi i-am spus:

„Draga noastră, simți că Dumnezeu te întărește?"

„Domnul se îngrijește de mine cu multă atenție", a fost replica ei.

„Nu-i așa că promisiunile Lui îți sunt foarte prețioase acum?"

„Da, toate promisiunile lui sunt Da și Amin în Hristos Isus."

„Ai dureri mari în trup?"

„Durerea este atât de mică încât aproape că am uitat de ea."

„Cât de bun este Domnul!"

„Și cât de nevrednică sunt eu!"

„Îl vei vedea curând așa cum este El."

„Cred – sper – cred că mă voi întâlni cu El."

Apoi a căzut din nou într-un fel de somn.

Privind la mama ei, mi-am luat curaj și am spus: *„Ce îndurare să aveți un copil atât de aproape de cer!"*

„Și ce îndurare", a răspuns ea într-un accent zdrobitor de durere, *„dacă sărmana ei bătrână ar putea să o urmeze în astfel de soartă! Dar, domnule, este atât de grea despărțirea…"*

„Eu sper că, prin har, prin credință, o veți întâlni în curând, în locul unde nu va mai exista despărțire. Nu va dura foarte multă vreme."

„Domnule", spuse lăptarul, *„acest gând mă încurajează, iar bunătatea Domnului face să mă simt mai împăcat cu această soartă decât aș fi fost altfel."*

„Tată, mamă", spuse fiica revenindu-și pentru puțin timp, *„El este bun cu mine. Puneți-vă credința în El, lăudați-L tot mai mult."*

„Domnule", a adăugat ea apoi cu o voce scăzută, *„vreau să vă mulțumesc pentru bunătatea arătată față de mine… Aș vrea să vă cer o favoare… Ați îngropat-o pe sora mea… Veți vrea să faceți același lucru și cu mine?"*

„Voi face așa cum dorești, dacă Dumnezeu va permite", am răspuns eu.

„Vă mulțumesc, domnule, vă mulțumesc. Aș mai vrea să vă cer o favoare: după ce voi pleca eu, să vă amintiți de părinții mei. Ei sunt bătrâni, dar nădejdea mea este că în sufletele lor a început o bună lucrare. Sper că rugăciunile mele au fost auzite… Vă rog să veniți și să îi mai vedeți… Nu pot vorbi mult, dar aș vrea să vorbesc spre binele lor. Domnule, amintiți-vă de ei."

Bătrânii părinți au suspinat cu glas tare, spunând fraze frânte, și căpătându-și un pic de mângâiere prin exprimarea sentimentelor lor.

Într-un târziu, i-am spus lui Elizabeth: *„Ai cumva vreo îndoială sau experimentezi vreo ispită cu privire la siguranța ta veșnică?"*

„Nu, domnule. Domnul îmi dă bunătatea Lui... și îmi dă pace."

„Ce crezi despre valea umbrei morții, prin care treci acum?"

„Nu este întunecată."

„De ce nu?"

„Domnul meu este acolo, și El este lumina și mântuirea mea."

„Mai ai temeri cu privire la suferințele tale trupești?"

„Domnul îmi dă bunătatea Lui și pot să am încredere în El."

Deodată, ceva ca niște convulsii s-au abătut asupra ei, dar, după ce au trecut, ea a repetat cu frânturi:

„Domnul îmi dă bunătatea Lui. Doamne, sunt a Ta, mântuiește-mă... Isuse binecuvântat... Mântuitorule binecuvântat... Sângele Lui ne curățǎ de orice păcat... Cine ne va despărți?... Numele Lui este Cel minunat... Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu... El ne dă biruința... Da, eu, chiar eu, sunt mântuită... Harul, îndurarea și minunăția... Doamne, primește duhul meu.

Domnule… Dragii mei părinți, prieteni, voi pleca… Dar totul este bine… Este bine, e bine…"

Apoi a căzut din nou în tăcere. Am îngenuncheat atunci la căpătâiul ei pentru a ne ruga: Domnul era în mijlocul nostru și ne binecuvânta.

Câtă vreme am rămas acolo, ea nu și-a mai revenit, nici nu a mai spus vreun cuvânt pe care să-l putem înțelege. A rămas în starea aceea de adormire aproape zece ore și, în final, a adormit suav în brațele Domnului care o binecuvântase cu bunătatea Lui.

Am părăsit acea casă la o oră de la ultimele ei cuvinte. I-am strâns mâna în semn de rămas bun și i-am spus: *„Hristos este învierea și viața"* (Ioan 11:25).

Am simțit strângerea călduroasă a mâinii ei, dar nu și-a mai putut deschide ochii și nici nu a rostit vreun răspuns. N-am fost niciodată martorul unei scene atât de impresionante ca aceasta. Pe drumul către casă, această scenă mi-a umplut complet mintea.

„La revedere", mă gândeam eu, *„dragă soră, până când zorii zilei veșnice ne vor aduce din nou alături. Ai fost ca o mlădiță smulsă din foc, dar ai devenit o stea strălucitoare pe cerul slavei. Am văzut lumina și faptele tale bune, și, de aceea, voi glorifica pe Tatăl nostru, care este în ceruri. Am văzut exemplul tău, acela al unui păcătos mântuit prin har, fără plată. Am învățat de la tine, ca și cum aș fi privit*

într-o oglindă, cine este Acela care începe, continuă și sfârșește lucrarea credinței și a dragostei. Isus este totul în toți. El este și va fi glorificat. El a câștigat cununa și doar El merită să o poarte. Fie ca nimeni să nu încerce să fure ceva din gloria Lui. El mântuiește, și mântuiește până la capăt. La revedere, dragă soră în Domnul. Trupul și inima ta pot să se prăpădească, dar Dumnezeu este tăria inimii tale și El va fi partea ta de moștenire pe vecie."

8

ÎNMORMÂNTAREA

Cine poate concepe sau estima natura acelei schimbări pe care sufletul unui credincios o poate experimenta la momentul când, părăsind cortul acesta de lut, intră dintr-o dată în prezența lui Dumnezeu? Dacă, în timp ce noi vedem întunecat, în această lume, conștientizarea dragostei și înțelepciunii divine sunt atât de încântătoare ochiului credinței, cum ar trebui să fie întâlnirea cu gloria lui Dumnezeu, atunci când Îl vom vedea față în față? Dacă privilegiul pe care îl avem aici pe pământ de a ne bucura de părtășia sfinților și de a ne sfătui împreună, ca niște tovarăși de călătorie către împărăția cerească, dacă acest privilegiu este atât de prețios, ce vom vedea și vom cunoaște atunci când, în final, ne vom *„apropia de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de*

Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământul celui nou" (Evrei 12:22-24)?

Dacă, în suspinele și lacrimile pelerinajului nostru pământesc, mângâierile Duhului sunt atât de prețioase și nădejdea deplină a nemuririi înviorează atât de mult sufletul, ce inimă poate concepe și ce limbă poate descrie bucuriile mult mai mari pe care le vom avea când vom ajunge în acea stare, unde suspinele și durerea vor fugi și unde lacrimile vor fi șterse de pe orice ochi?

Am fost chemat foarte curând să particip la înmormântarea aceleia care își dăduse ultima suflare la scurtă vreme după vizita mea. În legătură cu această îndatorire față de ea, m-au cuprins multe gânduri plăcute, dar melancolice. Am retrăit conversațiile numeroase și deosebite pe care l-am avut cu ea. Dar ele se sfârșiseră acum, pe pământ. Am reflectat la natura interesantă a prieteniei creștine, indiferent că ea unește oameni din palate sau din colibe. M-am simțit mulțumitor lui Dumnezeu pentru că m-am bucurat pentru o vreme de privilegiul de a fi părtaș memoriei ei. Am suspinat, pentru o clipă, la gândul că nu voi mai putea auzi adevărurile mărețe ale creștinismului rostite de un creștin care băuse atât de adânc din apa vieții. Dar murmurul a fost respins imediat de gândul care mi-a animat inima: „*Ea a plecat în odihna veșnică – aș putea*

oare să îmi doresc să se întoarcă în această vale a lacrimilor?"

Călătorind către casa unde erau adăpostite rămășițele ei pământești, și pregătindu-mă cu sobrietate pentru înmormântare, am auzit primul sunet al unui clopot de biserică. Venea de la biserica din sat, așezată pe valea ce duce pe sub poalele dealului înalt, peste care călătorisem atât de des – era semnalul pentru cortegiul funerar al lui Elizabeth. Acesta era un sunet solemn, dar părea să proclame fericirea celor care mor în Domnul, și necesitatea ca cei vii să se gândească profund la aceste lucruri și să le pună la inimă.

Se întreabă oare cititorii mei de ce descriu așa de minuțios scena și circumstanțele întâmplării de față? Răspunsul meu este că Dumnezeul răscumpărării este în același timp și Dumnezeul creației. Noi învățăm în orice parte a Cuvântului lui Dumnezeu să alăturăm admirația față de frumusețile și minunățiile naturii de alte motive pentru devoțiune. Atunci când David se uita la ceruri, lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, la stele și lună, pe care El le-a rânduit, era călăuzit să se smerească în inimă față de Creatorul lui. Atunci când privea oile și animalele de pe câmpii, păsările cerului și peștii mării, era mereu îndemnat să strige: *„Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!"* (Psalmii 8:9).

Eu sunt prietenul săracului și vreau în mod special ca orice sărac să știe cum să lege bunătatea lui Dumnezeu manifestată în creație și providența Lui, de bogățiile de necuprins al harului Său, arătate în mântuirea păcătosului. Dar unde poate el să învețe mai bine această lecție, dacă nu privind peste câmpuri, locul care i-a fost rânduit pentru muncă și unde poate vedea urmele lucrării mâinilor lui Dumnezeu în tot ce îl înconjoară? Astfel de meditații mi-au fost și mie de mare ajutor, provocându-mi plăcere, și doresc ca și cititorii mei să le împărtășească.

Intrând în curtea colibei, am descoperit acolo mai mulți prieteni creștini, veniți din diferite locuri, adunați pentru a-și aduce ultimul omagiu memoriei fiicei lăptarului.

Mi s-a cerut să intru în camera unde erau rămășițele ei și unde se adunaseră rudele și câțiva prieteni pentru a arunca o ultimă privire asupra trupului ei.

Nu este ușor să descriu senzația pe care inima o experimentează la prima vedere a unei persoane moarte care, pe vremea când trăia, a fost stimată datorită sufletului care îi anima trupul. Este o priveliște profundă și îndurerată asupra separării care a avut loc între suflet și trup, și care cuprinde sentimentele celui ce este martor al acestei scene. Cel ce ne-a fost prieten până de curând pare să fie aproape de noi, și totuși foarte departe. Cea mai interesantă și mai valoroasă parte a ființei sale a plecat. Tot ce a

mai rămas nu este decât o mână de țărână pieritoare, părăsită de sufletul celui care se îmbrăcase cu ea până nu demult. Totuși, trăsăturile trupului ne indică asocierea cu prietenul nostru. Pentru o clipă, am putea să ne gândim că el doar este adormit. Dar, în următoarea secundă, mintea noastră se trezește la realitatea că sângele lui nu mai circulă, ochiul și-a pierdut puterea de a vedea, urechea puterea de a auzi, inima nu mai poate să bată, iar brațele îi rămân nemișcate. Imediat, un gând al slavei își face loc în minte, și ne imaginăm cum sufletul plecat sosește în odihna după care a tânjit atât de mult. Este înconjurat de heruvimi și serafimi, cântând cântarea lui Moise și a Mielului, pe muntele Sion. În ciuda caracterului nemișcat al încăperii unde moartea stăpânește, imaginația poate să audă imnurile cerești cântate de duhurile oamenilor sfinți, care au fost duși la perfecțiunea cerească. În clipa următoare, buzele nemișcate și ochii închiși ai trupului rece, de lut, ne cheamă gândurile înapoi, pe pământ, și, gândindu-ne la moarte, păcat și mormânt, simțim cum rugăciunea se ridică din piepturile noastre: *„O, de aș muri de moartea celor neprihăniți, și sfârșitul meu să fie ca al lor!”* (Numeri 23:10).

Dacă există vreun moment mai potrivit, când Hristos și mântuirea, moartea și judecata, Raiul și Iadul sunt subiectele cele mai potrivite de meditație, este acela când stăm alături de un coșciug care conține trupul unui credincios plecat dintre noi.

Trăsăturile lui Elizabeth erau destul de schimbate, dar mare parte din bucuria ei de odinioară îi rămăsese întipărită pe față. Părinții stăteau la căpătâiul ei și fratele la picioarele sale, toți arătându-și întristarea profundă. Slăbiciunea și neputința vârstei adăugau durerii părintești, ceea ce ne îndemna la compasiune și tandrețe.

O femeie deosebit de decentă, care se ocupa de lucrurile ce țineau de ceremonia înmormântării, a făcut câțiva pași către mine, spunându-mi: *„Domnule, este mai degrabă un prilej de bucurie decât unul de tristețe. Prietena noastră dragă Elizabeth ar fi dorit mai degrabă să ne bucurăm, nu mă îndoiesc de asta. Ea este acum dincolo de orice fel de întristare. Nu crezi asta, domnule?"*

„După ce am cunoscut, am văzut și am auzit din partea lui Elizabeth", am răspuns eu, *„am siguranța deplină că, chiar dacă trupul ei rămâne aici, sufletul ei este acum în Rai, cu Mântuitorul ei. Ea L-a iubit aici, iar acolo se bucură de plăcerile care se găsesc la dreapta Lui, pe vecie."*

„Ce mă voi face? Îndurare, îndurare peste un suflet bătrân și sărman, aproape zdrobit de ani și de durere! Elizabeth a plecat – fata mea este moartă. O, copilul meu, nu te voi mai vedea niciodată! Dumnezeu să aibă milă de mine, păcătoasa!", suspină în final sărmana mamă.

„Gândul din acea ultima rugăciune, stimată doamnă", am spus eu, *„vă va aduce iarăși împreună. Este un strigăt care a adus mii de oameni la slavă. La fel a adus-o*

și pe fiica dumneavoastră, și sper că vă va duce și pe dumneavoastră acolo. El nu va respinge în niciun caz pe acela care vine la El."

„Draga mea", spuse lăptarul cărunt, rupând tăcerea îndelungă în care stătuse, *„hai să ne punem încrederea în Dumnezeu pentru copilul nostru, și să credem în El și pentru noi. Domnul a dat, și Domnul a luat: binecuvântat să fie Numele Domnului! Noi suntem bătrâni și mai avem doar puțin drum de parcurs în călătoria noastră, după care…"* Și s-a oprit, nemaiputând să vorbească.

Soldatul despre care v-am vorbit anterior, și el prezent la înmormântare, a întins o Biblie și mi-a spus: *„Domnule, sper că nu vă veți supăra dacă veți citi un capitol înainte de a merge la biserică."*

Așa am și făcut. Am citit capitolul 14 din cartea lui Iov. O liniște suavă a domnit peste încăpere câtă vreme l-am citit. Fiecare minut care a fost petrecut în această cameră părea să fie prețios. Am făcut câteva observații asupra celui capitol, și l-am legat de situația surorii noastre, plecată în lumea celor buni.

„Eu sunt doar un sărman soldat", spuse prietenul nostru militar, *„și în această lume nu am nimic altceva în afară de solda mea zilnică. Dar n-aș schimba nădejdea mântuirii cu nimic din ceea ce lumea asta ar putea oferi. Ce este bogăția fără har? Binecuvântat să fie Dumnezeu că, oriunde merg, Îl pot găsi pe Domnul. Mulțumiri fie aduse Numelui*

Său sfânt că El este aici, în mijlocul celor vii și a celor morți. Simțământul meu este că sunt într-un loc potrivit, și mă simt bine aici."

Unele din celelalte persoane prezente au început să ia parte la conversație, în care au fost aduse într-un fel interesant viața și faptele fiicei lăptarului. Fiecare prieten avea ceva de spus, dând o mărturie frumoasă despre Elizabeth. O rudă mai de departe, o tânără de până în 20 de ani, care până atunci avusese un caracter ușuratic, părea profund impresionată de conversația din acea zi. De atunci, am căpătat motive să cred că harul divin a început o lucrare în inima ei, și că ea a ales acele lucruri care nu îi vor fi luate niciodată.

Cât de diferită era această scenă, prin comparație cu modalitatea rece, formală, lipsită de posibilitatea de a zidi și adesea indecentă, în care oamenii se adună pentru celebrarea celor plecați dintre noi!

Dar, după puțin timp, a sosit momentul plecării la biserică. Fiecare ne-am luat câteva clipe să ne aruncăm o ultimă privire la cea decedată. Erau atât de multe lucruri care păreau să fie scrise pe fața ei: era atât de clar că se despărțise de lumea aceasta cu un zâmbet, căci acesta îi rămăsese întipărit, și vorbea despre liniștea sufletului despărțit recent de trup. Conform cu obiceiul locului, cosciugul i-a fost decorat cu frunze și flori. Acestea erau însă flori care aveau să se ofilească. Dar îmi aminteau de acel paradis în

care florile sunt nemuritoare și unde sufletul ei se odihnea în pace.

Mi-am amintit de ultimele cuvinte pe care am auzit-o rostindu-le și, dintr-o dată, am fost izbit de un gând de fericire, anume că, într-adevăr, *„moartea a fost înghițită de biruință”* (1 Corinteni 15:54).

În scurt timp, procesiunea funerară s-a format și am observat că mulți dintre cei ce au mers în spatele cosciugului erau persoane cu adevărat serioase și spirituale.

După ce am avansat aproape 200 m, gândurile mi-au fost întrerupte în mod neașteptat, dar plăcut, de prietenii care urmau cortegiul funerar și familia, și care au început să cânte un psalm pentru înmormântare. Nimic nu putea să fie mai duios sau solemn. Părea că sunetul muzicii era cu totul special, acum, că era cântat în aer liber. Drumul pe care mergeam părea frumos și romantic. El trecea pe la baza dealului, ceea ce făcea ca vocile cântăreților să se audă în depărtare, în ecouri, ca și cum ar fi răspuns notelor celor ce își cântau durerea. Clopotul de înmormântare se auzea cu claritate din turla bisericii și creștea efectul cântării acesteia simple.

Nu pot descrie starea inimii mele atunci când m-am alăturat cântării. N-am avut parte niciodată de o situație asemănătoare până atunci, și nici de atunci încoace. Simțeam că iau parte la vremurile vechi și la evlavia dintâi a Bisericii. Mi-am dorit să practicăm aceasta mai frecvent.

Totul părea cât de bine calculat pentru a stârni devoțiunea și simțămintele religioase.

În final, am ajuns la biserică. Privind în sus, pe când mă apropiam de veranda clădirii, am observat pe peretele din față un ceasornic. Razele soarelui, care deja se îndreptau spre apus, își așterneau pe clădire lumina palidă a orei de seară. Pe când am trecut mai departe, mi-am amintit de trecerea timpului, de nesiguranța vieții și de apropierea certă a veșniciei. M-am gândit ca și David că: *„înaintea Ta suntem niște străini și călători, ca toți părinții noștri. Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra”* (1 Cronici 29:15). *„Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”* (Psalmii 90:12).

Serviciul de înmormântare a fost ascultat cu atenție profundă. Când am ajuns la mormânt, a fost cântat imnul ales de Elizabeth. Totul a fost plin de devoțiune, simplitate și decență. Am lăsat apoi trupul prietenei noastre dragi în mormânt, cu nădejdea deplină a învierii bucuroase dintre cei morți.

Astfel, vălul despărțirii a fost tras pentru o vreme. Ea a plecat, și nu o vom mai vedea. Dar va putea fi văzută la dreapta Răscumpărătorului ei în ziua de apoi, și va își va face apariția iarăși în slavă, ca o minune a harului și ca o dovadă a îndurării Lui.

9

CĂTRE CITITOR

Dragă cititorule, sărac sau bogat, vom fi noi, tu și eu, caracterizați de aceste lucruri? Suntem noi *„îmbrăcați cu smerenie"* (1 Petru 5:5) și împodobiți cu haina de nuntă a neprihănirii Răscumpărătorului? Ne-am întors noi de la idoli pentru a sluji Dumnezeului celui viu? Suntem noi conștienți de goliciunea noastră, alergând la plinătatea Mântuitorului, pentru a căpăta har și putere? Trăim noi în El, din El, prin El și cu El? Este El totul în tot pentru noi? Suntem noi *„pierduți și găsiți", „morți și înviați"* (Luca 15:24, 32)?

Sărmane cititor, fiica lăptarului a fost o biată fată, și copilul unui om sărac. În asta te poți asemăna cu ea: dar ești ca ea și în asemănarea ei cu Hristos? Ești tu bogat în credință? Ți-ai strâns tu o bogăție, o comoară în ceruri? Este inima ta îndreptată către bogățiile cerești? Dacă nu,

citește această istorioară din nou, și apoi roagă-te să capeți credința prețioasă a lui Elizabeth.

Dacă, prin har, Îl iubești și slujești Răscumpărătorului care a mântuit-o pe fiica lăptarului, harul, pacea și îndurarea să fie cu tine! Aceste rânduri au ajuns la tine ca într-un loc plăcut. Ai parte de o moștenire sfântă. Continuă trăind în credință și privește la Domnul, punându-ți sufletul într-o răbdare sfântă, așteptându-L. Tocmai ce ai fost, imaginar, alături de mine, la mormântul unei credincioase ce a plecat dintre noi. „*Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni, și te vei scula iarăși... odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor*" (Daniel 12:13).

Anexa 1

PĂRINȚII LUI ELIZABETH

Mama lui Elizabeth a murit după șase luni de la înmormântarea fiicei ei, și am motive solide să cred că Dumnezeu a arătat îndurare față de ea și a luat-o la Sine. Fie ca orice copil convertit să se roage pentru mântuirea părinților lui neconvertiți.

Tatăl a continuat să trăiască câtva timp după ea, și și-a împodobit vârsta înaintată cu o umblare și vorbire potrivită Evangheliei.

Nu am nicio îndoială că fata și ambii părinți nu s-au întâlnit în veșnicie, ci sunt convins că ei se bucură acum împreună în țara bucuriilor curate, unde sfinții domnesc în nemurire.

Anexa 2

ULTIMELE DORINȚE ALE LUI ELIZABETH WALLBRIDGE

Draga mea mamă, dragul meu tată și dragii mei frați,

Dacă Dumnezeu va găsi de cuviință să vă păstreze în viață până după moartea mea, aș vrea să mă folosesc de această oportunitate și să las aici dorințele mele simple, ca ele să fie împlinite, dacă este voia lui Dumnezeu și dacă este posibil pentru voi toți.

Dacă voi muri sub acest acoperiș, atunci cel mai bun lucru pe care îl puteți face, imediat ce voi muri, este să îmi pregătiți cosciugul. Puteți să îl lăsați pe dl. ____ să îl pregătească, dacă sunteți de acord. Apoi aș vrea ca să fiu pusă în cosciug la parter, pentru a nu vă deranja sau întrerupe odihna. Acolo, îngerii Dumnezeului promisiunii și legământului vor veghea asupra trupului meu și vor proteja trupul meu de țărână. Astfel, nu va fi nevoie să vă temeți de vreun duh rău, căci acestea vor fi terminat până atunci asaltul lor

asupra mea. Prin Hristos, care m-a iubit cu o dragoste veșnică, voi căpăta atunci biruința glorioasă peste toate puterile întunericului, căci ele știu că sunt un suflet răscumpărat de sub puterea lor, și tocmai de aceea, atâta vreme cât mă aflu în trup, nu încetează să mă ispitească ca să mă întorc la obiceiurile mele din trecut, așa încât să mă ducă iarăși în robia fricii. Dar slavă lui Dumnezeu, harul Lui îmi este de ajuns. El m-a ținut în siguranță până acum, și știu că mă va mântui până la sfârșit. Îmi voi înălța inima la El și voi striga, „Tu ești mai plăcut decât toți fiii oamenilor, nu mă lăsa să mă întorc de pe cale."

Vreau să alegeți un cosciug foarte simplu, aranjat și bine închegat, făcut așa încât să se închidă foarte bine. Dacă se poate, să îl vopsiți în alb atât pe interior cât și pe exterior. Drept așternut, aș vrea să puneți puțină lână, dacă așa vă place. Vreau să fie cheltuiala cât mai mică, fiindcă totul se va duce în pământ. Nu mă interesează pe cine doriți să invitați la înmormântarea mea. Nu vreau să faceți o ceremonie pentru oameni tineri. Aș vrea mai degrabă să vină cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, ca să se poată bucura pentru mine alături de îngerii de sus și să Îl laude pe Dumnezeul dragostei. [Apoi a enumerat câteva nume de persoane pe care dorea să le invite la înmormântarea ei.] *Toți să se adune, adică toți care pot să vină… Și trag nădejde că vor simți prezența puternică a Domnului în mijlocul lor, pentru a binecuvânta orice suflet și pentru a descoperi tainele dragostei Sale. Aș vrea ca înmormântarea să fie condusă de dl. Richmond, sau*

de pastorul de la Newchurch, oricare doriți voi. Mie îmi plac amândoi, pentru că Îl iubesc pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste, iar dragostea Lui ne face să ne iubim unii pe alții… Nu vă temeți de faptul că ați putea să deranjați pe morții adormiți în pace (din cimitir, n.tr.) dacă veți cânta laude lui Dumnezeu și Mielului, care m-a răscumpărat din păcat. Dacă veți face așa, duhul meu fericit se poate alătura îngerilor din cer, care vor asculta cântarea voastră, în timp ce toată oștirea cerească va striga de bucurie: un copil s-a născut în lumea noastră de sus.

Aș vrea să cântați următoarele imnuri: imnul al 37-lea, „Osana lui Isus din ceruri", imnul 35, „S-a isprăvit, s-a încheiat", imnul 33, „Ah, chipul drag al morții", imnul 50, din cartea mare, „Iată, o voce desparte văzduhul". Dacă predicatorul va dori, spre gloria lui Dumnezeu și spre binele celor vii, aș vrea să predice din Psalmul 116:15, „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El", și fie ca mesajul să fie însoțit de putere; fie ca influența dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu să fie peste predicatori și ascultători, așa încât gloria să fie dată lui Dumnezeu și un mare bine să fie făcut în Numele Lui prețios. Fie ca sfinții ce Îl iubesc să fie întăriți și înviorați, zidiți în credința preasfântă. Fie ca ei să continue pe cale, bucurându-se de puterea Domnului, din har în har, până când gloria va încheia ceea ce harul a început. Fie ca ei să fie pregătiți pe deplin să se întâlnească cu moartea, având curajul creștin în inimile lor. Și fie

ca toate rudele mele dragi să Îl cunoască pe Domnul, și să trăiască puterea mântuitoare a harului divin în inimile lor, așa încât să dea glorie Lui și să părăsească biruitori lumea aceasta muritoare, strigând „Biruință!" *prin sângele Mielului care a fost înjunghiat, care acum este înălțat ca Rege veșnic. Aș vrea ca toți să vă amintiți, dragii mei, dacă încă nu ați fost convinși de starea voastră pierdută și ticăloasă, că este momentul potrivit să vă treziți din adormire, să strigați cu putere către Dumnezeu ca El să vă arate pericolul în care vă găsiți și să fiți mântuiți de la distrugerea veșnică. Căci fără credință și rugăciune, nu putem fi mântuiți. Veniți la Hristos ca vameșul smerit, simțindu-vă păcatele și având credința adevărată în meritele lui Hristos, spre ispășirea păcatelor voastre, spre curățirea sufletelor voastre vinovate, pentru ca astfel să fiți siguri că veți găsi îndurare, iertare și pace, și să primiți har la ceas de nevoie. Atunci când m-am întors acasă, am avut o nădejde mare că voi vedea o schimbare mare în voi, dar, până în clipa de față, am fost dureros de dezamăgită, lucru care adesea îmi umple inima de durere și întristare, căci văd păcătoșii atât de lipsiți de preocupare pentru mântuire și atât de aproape de clipa morții. Dar, dacă nu voi vedea vreodată acea schimbare fericită în voi, trag nădejdea totuși că o veți experimenta și că ne vom întâlni cu toții în slavă, acolo unde nu ne vom mai despărți vreodată.*

[Restul testamentului ei cuprinde câteva informații legate de felul cum să fie împărțite puținele sale lucruri, în general fiind vorba despre câteva haine.]

Anexa 3

VIZITA PE INSULA WIGHT

Am selectat pentru cititori câteva paragrafe interesante publicate într-un articol al revistei *London Baptist Missionary Magazine*:

> *„În ziua următoare, pe 16 iulie 1823, am vizitat căsuța unde a locuit fiica lăptarului, și unde și-a încheiat zilele călătoriei ei pământești. Mama ei, așa cum am fost informați, nu a supraviețuit mult timp după fiica sa îndrăgită. Bătrânul lăptar, așa cum am aflat, era deja mort de câțiva ani, la momentul vizitei noastre. Căsuța era locuită acum de fratele lui Elizabeth și de soția lui, pe care i-am și întâlnit. Printre multele lucruri interesante care s-au petrecut în decursul vizitei, am fost foarte încântați să vedem Biblia fetei. Răsfoind-o, am descoperit nu doar notițele ei, scrise de mână, ci și pe cele ale mai multor persoane de dinaintea ei, care au trăit cu aproape un secol înainte de moartea sa.*
>
> *Parcurgând drumul procesiunii funerare a lui Elizabeth, am ajuns în curtea bisericii Arreton, unde am descoperit*

imediat mormântul pe care îl căutam. Toți copiii din localitate păreau foarte obișnuiți cu el."

În interesantul volum al lui T.S. Grimshaw, intitulat *Memoirs of Legh Richmond,* autorul demonstrează că fiecare din scrierile biografice ale lui Richmond, *„Fiica Lăptarului", „Tânărul din Colibă"* și *„Slujitorul African",* au fost întâmplări reale din decursul lucrării autorului pe insula Wight, unde a trudit aproape opt ani, până când, în anul 1805, a fost mutat la Turvey, loc în care a și murit, în mai 1827, la vârsta de 56 de ani, și în cel de-al 30-lea an de lucrare.

Biografia sa conține o scrisoare de la John Higgins, prieten al lui Legh Richmond, care, obținând de la acesta permisiunea de a citi scrisorile originale ale fiicei lăptarului, a remarcat următoarele: *„Am descoperit cu mare plăcere și surprindere că, după studierea scrisorilor originale, acestea au fost păstrate așa cum i-au fost trimise, fără excepție, fără a avea greșeli gramaticale, fără a folosi litere de tipar acolo unde nu era nevoie, fără a exista cuvinte adăugate sau omise, așa încât sensul frazelor tinerei nu a fost alterat."*

După mai mulți ani, Rev. Charles S. Robinson din New York a vizitat insula și, într-un articol scris curând după aceea, citim următoarele:

„În vechea casă a tipografiei de pe strada Nassau, într-una din încăperile de la etajul al doilea, obișnuiau să fie

păstrate doar două lucruri, pe care străinii doreau să le viziteze cu un interes deosebit.

Unul din acestea două era un cadru din bârne și scânduri, foarte asemănător unei site, înalt de aproape șase sau cinci picioare, prevăzut cu niște balamale și cârlige ca să poată fi ușor demontat, dezasamblat și mutat dintr-un loc în altul. Era vorba despre amvonul lui George Whitefield (1714-1770), pe care îl ducea în călătoriile sale și de la care s-a adresat miilor de oameni care se îmbulzeau să îl asculte.

Celălalt obiect era un simplu scaun dintr-o colibă, cu spătarul înalt, cu mânere decolorate, fără mecanism de legănat, realizat din stejar, nepictat și nelăcuit, un scaun simplu, așa cum poate fi găsit în orice colibă din Anglia, în casele oamenilor harnici. Acesta este scaunul în care fiica lăptarului a stat în acele zile groaznice ale declinului ei fizic, când Legh Richmond a vizitat-o și a stat de vorbă cu ea. Îmi place să spun despre aceste două obiecte, așezate alături într-un fel special, că sunt „cele două amvoane". Fiecare dintre ele a susținut un predicator, iar Dumnezeu a onorat ambele persoane. Unul a înălțat Evanghelia într-o lucrare zeloasă, aproape apostolică, iar celălalt a șoptit Evanghelia printr-o lucrare a suferinței răbdătoare. După ce încercarea s-a încheiat, ea și-a dat viața în așa fel încât mărturia ei să rămână peste veacuri. „Măcar că este moartă, ea încă vorbește". Mărturia ei poate fi un prilej de reflecție folositoare pentru mulți creștini, așa încât să conștientizeze ce lasă în urma lor.

Ziua în care am aterizat pe insula Wight a fost una notabilă. Mai întâi, am căutat castelul Carisbrook, acesta fiind cel dintâi popas în excursia noastră. Mare parte a zidului acestuia a rămas în picioare, iar poarta lui veche este încă acolo. Privind în depărtare printr-un fragment al turnului, am putut vedea una din cele mai frumoase imagini pe care ochiul și-o poate imagina, întinsă în îndepărtare, până peste mare. Se putea vedea distinct, în linia orizontului, vechea parte a Marii Britanii. Gardurile fermelor sunt atât de pitorești, drumurile sunt atât de albe, satele sunt atât de îngropate sub copaci și tufișuri, micile grădini sunt atât de proaspete, bisericile sunt atât de atractive, cu ușile lor vechi și cimitirele ce le înconjoară, pășunile sunt traversate de izvoare ce aleargă la vale într-un fel plăcut, despărțind terenurile în bucăți... Fără îndoială, peisajele sunt atât de delicate și dătătoare de liniște, încât pot să te pierzi, fără să-ți dai seama, într-o dispoziție liniștită, meditativă, plină de bucurie și totuși plină de odihnă. Toate trăsăturile naturale ale peisajului au rămas neschimbate până azi, așa încât nu poți să nu observi acuratețea fără măsură și frumusețea minunată care au rămas așa de la momentul când autorul le-a descris în biografia tinerei.

În a doua parte a după amiezii, ne-am continuat călătoria o milă sau două mai departe, dorind să facem o vizita la coliba unde acest smerit copil al lui Dumnezeu a trăit și a murit. Casa a rămas păstrată destul de bine, dar, în afara istoriei ei, nu are nimic impresionant. Nu

au fost păstrate niciun fel de lucruri care să aibă o valoare în ele însele. Locuința este situată la ceva depărtare de șosea. Are o singură cameră la parter și două la etaj. Clădirea este construită cu un nivel și jumătate. Ușa de la intrare se deschide cu un mecanism cu o piatră și o frânghie. Intrarea este păzită pe ambele părți de tufișuri de trandafiri. Grădina este plină de flori de liliac, nalbe și caprifoi. Trei ulmi înalți se ridică falnici între treptele de la poartă și cred că este vorba despre aceeași copaci menționați în biografie.".

To
The Memory of
ELIZABETH WALBRIDGE
The Dairymans Daughter
who died May 30 1801
Aged 31 years

Anexa 4

MORMÂNTUL

Este ușor să descoperi calea către biserica și cimitirul unde se află mormântul fiicei lăptarului. Clădirea cea veche a rămas în picioare, și este și astăzi folosită drept casă de rugăciune, fiind o structură din piatră cu turlă, veche de 500 de ani, îmbrăcată în iederă pe laturile ei și pe acoperiș. Partea interioară pare rece și respingătoare, scaunele sunt cu spătare înalte, atașate destul de inestetic, fără a fi vopsite, doar realizate din scânduri de stejar, fără tapițerie și destul de inconfortabile. Timpul nu pare să-și fi pus amprenta prin a schimba lucrurile, singurul efect vizibil fiind aspectul rece și nu foarte încântător al micii clădiri vechi și al tuturor accesoriilor ei.

Este întotdeauna un lucru neplăcut să încerci să reproduci preferințele și sensibilitățile personale înaintea altora. Dar sunt convins că nimeni nu poate citi *„Fiica Lăptarului”* la căpătâiul mormântului lui Elizabeth Wallbridge, fără a fi mișcat în străfundul ființei sale.

Mormântul este foarte modest, un simplu morman de pământ, cu o placă de piatră ridicată deasupra lui. O fetiță de 10 ani ne-a însoțit fără a ne atrage atenția și acum, pe când m-am așezat să descifrez inscripția de pe cruce, de pe piatra funerară, ea s-a uitat pe partea din spate a monumentului și a repetat, cuvânt cu cuvânt, ceea ce mi-am scris în carnețel…

ÎN MEMORIA LUI ELIZABETH WALLBRIDGE, *„FIICA LĂPTARULUI”*, CARE A MURIT PE 30 MAI 1801, LA VÂRSTA DE 31 DE ANI. *„MĂCAR CĂ ESTE MOARTĂ, EA ÎNCĂ NE VORBEȘTE”.*

DESPRE AUTOR. FIICA LĂPTARULUI AZI

Legh Richmond (1772-1827), pastor englez, s-a născut pe 29 ianuarie 1772, la Liverpool. A urmat cursuri la Trinity College din Cambridge, iar în anul 1798 a fost desemnat să se ocupe de parohiile Brading și Yaverland de pe insula Wight. El fusese puternic influențat de cartea *Practical View of Christianity* a lui William Wilberforce, și s-a implicat în mod deosebit în lucrarea celor de la The British and Foreign Bible Society, The Church Missionary Society și alte instituții similare. În 1805 a devenit capelan asistent la spitalul Lock din Londra și apoi rector la Turvey, Bedfordshire, unde a rămas până la moartea sa, pe 5 mai 1827. Cea mai cunoscută dintre scrierile sale este *Fiica Lăptarului*, care, până în 1849, fusese tipărită în 4 milioane de exemplare și tradusă în 19 limbi. O colecție a scrierilor sale cu privire la lucrarea sa la țară a fost publicată pentru prima dată în anul 1814, sub titlul *Annals of The Poor*. El a mai editat și o serie de biografii ale reformatorilor, intitulată *The Fathers of the English Church* (1807-

12). Pentru detalii, a se vedea *Memoirs*, de T.S. Grimshawe (1828); *Domestic Portraiture*, de T. Fry (1833).

* * *

Cartea *„Fiica Lăptarului"* a fost tradusă în peste 20 de limbi, fiind vândută în mai multe milioane de exemplare, îndeosebi în secolul al XIX-lea, după care a rămas, multă vreme, în anonimatul istoriei. Se pare că această carte, la vremea ei, a fost folosită în mod special de Dumnezeu în mântuirea a mii de suflete.

Casa lăptarului din Arreton, Wight, este și astăzi în picioare, chiar dacă a fost renovată. Camera în care Elizabeth a murit a rămas neschimbată. Totuși, niciuna din rudele ei nu mai trăiește acum în zonă.

Din nefericire, dacă cititorii vor întreba în zona Arreton despre coliba unde a locuit *„Fiica Lăptarului"* (în engleză *„The Dairyman's Daughter"*), vor fi destul de surprinși să descopere că numele ei este mai cunoscut astăzi pentru asocierea deloc potrivită cu denumirea barului *The Dairyman's Daughter,* construit la aproape 100 m de mormântul ei, decât să fie cunoscut pentru mărturia credinței ei în Hristos, credință care a purtat-o prin suferință și moarte către patria cerească. Mărturia ei este cunoscută astăzi de puțini dintre cei ce locuiesc în zonă și, mai trist, este cu atât mai puțin urmată, fiind adeseori considerată o simplă piesă de istorie.